STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 05031

DI PSIKHOLOGYE FUN DI MASN

Sigmund Freud

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פראָפ. זיגמונד פרויד

די פּסיכאָלאָגיע
פון די מאַסן און דער אַנאַליז פון
מענטשלעכן „איך“

צווייטע פאַרבעסערטע אויפלאַגע

פאַרלאַג מ. יערוכעמזאָן, וואַרשע
1 9 2 9

Tobby [illegible] Budelman

50 Mystichigola St.
Rox. Mass.

Ester Sirotta

90 Woonbury St
Rox. Ma

15 Wardman
Road
Rox. Mass

פאַרלאַג מ. יערוכעמזאָן, וואַרשע

נאָר וואָס דערשינען

נ. בוכאַרין

טעאָריע פון היסטאָרישן מאַטעריאַליזם

איבערזעצט (פון דער לעצטער רוסישער אויסגאַבע 1925) דורך שרה לערמאַן)

טיף און גרונטלעך שעפט בוכאַרין אויס יענע אַלע פּראָבלעמען וואָס וויבּרירן אין מוח פון יעטוועדן דענקנדן מענטש.

דו קענסט זיין אַן אָנהענגער, אָדער אַ קעגנער פון דער דאָזיקער גצשיכטס־פילאָזאָפיע דאָך גלייכגילטיק וועט נ שט אַדורכגיין קיין שום דענקנדיקער מענטש, פאַר דידאָזיקע צוויי אייבּיקע פּראָבלעמען גייסט און מאַטעריע. וועלכע שטעלן מיט זיך פאַר די אומאויפהערלעכע צוּציונקס און אָפשטויס קראַפט פונם מענשליכן געדאַנק דורך אַלע דורות.

פאַר דעם קלאַסן באַוווסטזיניקן אַרבעטער אָבער, איז די דאָזיקע געשיכטס־פילאָזאָפיע געווען דורך דעם גאַנצן דורותדיקן קאַמף, פאַר זיין באַפרייונג — ביזן היינטיקן טאָג. אין ווירבּל און דראַנג פון געשיכטליכע געשעענישן דער עמד האש, דער לייכט־טורם וואָס האָט באַלויכטן, און באַלויכט דעם געשלענגלטן באַרג אַרויף וועג, צו זיין אַנטגילטיקע באַפרייונג דער סאָציאַליזם.

דאָס בוך איז צוטיילט אין 8 ביכער 4 טאָפּל־בענדער. פּרייז פון יעדן טאָפּל־באַנד באַזונדער 350. אַלע פיר צוזאַמען 14.50 גילדן געבונדן אין 2 בענדער נאָך 3 גילדן.

פאַר בוכהענדלער, ביבליאָטעקן און גרופּן, געהעריקער ראַבאַט.

מיט באַשטעלונגען געגן נאָכנאַמע זיך צו ווענדן לויטן אדרעס:

עס דרוקט זיך און דערשיינט אין דער גאַנצער צייט

דזשעק לאָנדאָן

דער ים־וואָלף

ווילן, אַרבעט, אויסדויער און זיג אַלעס פרייער מענטש, אָט זיי שטעלן מיט זיך פאָר די גייסטיקע צורה פון

דזשעק לאָנדאָן

דזשעק לאָנדאָנס שאַפונג איז די דערציונג פונם זון און דער וועג־ווייזער פונם פאָטער אינם טאָג־טעגלעכן האַרטן קאַמף פאַר זיין עקזיסטענץ.

„דער ים־וואָלף“ איז איינס פון זיינע קרוינווערק, וואָס האָט געמאַכט שטוינען גאַנץ אייראָפּע פאַר זיין לעגענדאַר מעכטיקן טאַלאַנט.

„דער ים־וואָלף“ דאָס איז דזשעק לאָנדאָנס וואָרט וועגן אַלע פּראָבלעמען, וואָס פּייניקן דעם געדאַנק פון יעדן דענקענדן מענטש, ווי: ליבע, אויפאָפּערונג, גלויבן, טויט און השארת הנפש. מיט דעם דערשיינען פון דעם בוך ווערט אונזער איבערזעצונגס־ליטעראַטור באַרייכערט מיט איינעם פון די פּרעכטיקסטע ראָמאַנען וואָס זענען הייַנציטאָג פאַראַן אין דער היינצייטיק מערב־אייראָפּעישער ליטעראַטור.

ווייטערדיקע אויפגאבן און ארבעטס-ריכטונגען.

מיר האָבן ביזאהער אויסגעפאָרשט צוויי קינסטלעכע מאסן און איינגעזען, אַז זיי זענען באַהערשט פון צוויי געפיל-צוזאַמענבונדן, פון וועלכע איינע, צום פירער, זעט אויס, ווייניקסטנס פאַר זיי — צו זיין מער פאַסנדיקער ווי די אַנדערע, וואָס עקזיסטירט צווישן די מאסן-יחידים.

אָבער אין דער מאָרפאָלאָגיע פון דער מאַסע איז נאָך פאַראַן אַ סך אויסצופאָרשן און צו באַשרייבן. מען דאַרף אַרויסגיין פון דער הנחה, אַז אַ בלויזע מענטשן-מענגע איז נאָך נישט קיין מאַסע, כּל-זמן עס זענען נאָך נישט פעסטגעשטעלט געוואָרן יענע צוזאַמענבונדן. מ׳דאַרף אָבער מודה זיין, אַז אין יעדער מענטשן-מענגע טרעט זייער לייכט אַרויס די טענדענץ צו דער פאָרמירונג פון אַ פסיכאָלאָגישער מאַסע. מען מוז שענקען אויפמערקזאַמקייט די פאַרשידנאַרטיקע מער אָדער ווייניקע באַשטענדיקע מאַסן, וואָס קומען צושטאַנד ספּאָנטאַניש; מ׳דאַרף שטודירן די באַדינגונגען פון זייער אַנטשטייונג און צערפאַל. קודם-כּל אינטערעסירט אונז דער אונטערשיד צווישן די מאַסן, וואָס האָבן אַפירער און צווישן די, וועלכע האָבן

נישט א פירער. צי זענען נישט די מאסן מיט פירער די אור־שפּרינגלעכסטע און פאָלקאָמסטע? צי קען מען נישט אין די אַנדערע מאסן פאַרטרעטן דעם פירער מיט אַן אידיי, מיט אַן אַבסטראַקט, פון וועלכע עס זענען אַן איבערגאַנגס־שטופע די רעליגיעזע מאסן מיט א נישט זעבאַרן אַנפירער? צי איז נישט דער שטעלפאַרטרעטער פון אַן אַנפירער אַן אַלגעמיינע אידיי, א ווינטש, אין וועלכער עס נעמט אַן אַנטייל די מאסע? דאָס דאָזיקע אַבסטראַקטע קען זיך ווידעראַמאָל, מער אָדער ווייני־קער פולקאָם, פאַרקערפּערן אין אַ פּערזענלעכקייט פון א צווייט־ראַנגיקן פירער, און פון דער באַציונג צווישן אידיי און פי־רער שטראָמען אַרויס אינטערעסאַנטע פאַרשידנאַרטיקייטן. דער פירער אָדער די פירנדיקע אידיי קענען אויך, אַזוי צו זאָגן, ווערן נעגאַטיוו; דער האַס קעגן א באַשטימטער פּערזאָן אָדער אינסטיטוציע קען פונדעסטוועגן אויך ווירקן אלס פאַרייניקונגס־פּונקט און ארויסרופן ענלעכע געפילס־צוזאַמענבונדן, פּונקט ווי די פּאָזיטיווע. עס פרעגט זיך דאַן, צי דער פירער איז באמת נויטווענדיק פאַר דעם מהות פון דער מאסע א.אַ.וו.?

אָבער דידאָזיקע אַלע פראגן וואָס זענען טיילוויז אויך באַהאַנדלט געוואָרן אין דער ליטעראַטור וועגן דער מאַסן פּסי־כאָלאָגיע, וועלן נישט אימשטאַנד זיין אונז אראָפּצופירן פון די גרונט־פּסיכאָלאָגישע פּראָבלעמען, וואָס שטעלן זיך פאַר אונז אין דער סטרוקטור פון דער געזעלשאַפט. מיר זענען צום ערשט געבונדן פון א באַטראַכטונג, וואָס ברענגט אונז אויפן קירצסטן וועג צום באַוויז, אַז די ליבידא־צוזאַמענבינדן כאַ־ראַקטעריזירן די מאַסע

מיר דערמאָנען זיך, ווי אַזוי די מענטשן פאַרהאַלטן זיך בכלל איינער צום צווייטן אין אַפעקטיוון צושטאַנד. לויט שאָפּענהויערס בארימטן פאַרגלייך פון די געפרוירענע ווילדע חזירים, פאַרטראַגט קיין שום מענטש נישט קיין צופיל אינטימע נאָענטקייט פון אַ צווייטן.(1

1) א סטאַדע פון ווילדע חזירים האט זיך אמאל, אין א קאלט־

לויט ווי עס באַהויפּטעט דער פּסיכאָ-אַנאַליז פאַלט אָפּ כמעט יעדע דויערהאַפטע אינטימע געפילס-פאַרהעלטניש צווישן צוויי פּערזאָנען — אין חתונה, פריינטשאַפט, עלטערן-און-קינדער־געפיל 1) אַן אָפּזעצונג פון אָפּשטויסנדיקע, פיינטלעכע געפילן, וואָס ווערן נישט באַקאַנט אַדאַנק דאָס פאַרבאַרגן זיי. ווייניקער באַהאַלטן איז עס, בעת די צוויי קריגן זיך און ווען דער אונ־טערגעוואָרפענער מורמלט קעגן זיין איבערהערשער. דאָס זעלבע געשעט, ווען די מענטשן קומען זיך צוזאַמען אין גרויסע מאַסן. יעדעס מאָל, ווען צוויי פאַמיליעס פאַרבינדן זיך אַדאַנק דער חתונה, האַלט זיך יעדע איינע פון זיי פאַר די בעסטע אָדער בכבודיקרע ווי די צווייטע. פון צוויי שכנותדיקע שטעט ווערט יעדע אַ נישט-פאַרגינערן, קאָנקורענטין פון דער אַנדערער, יעדע פּראָווינץ קוקט פון אויבן אַראָפּ אויף דער צווייטער. נאָענט-קרובישע פעלקער-שטאַמען שטויסן אָפּ איינער דעם צווייטן. דער דרום-דייטש קען נישט ליידן דעם צפון-דייטש, דער ענגלענדער רעדט אויס אַלדאָס בייז אויפן שאָטלענדער, דער שפּאַניער פאַראַכטעט דעם פּאָרטוגעזער. אַז ביי גרעסערע דיפערענצן איז פאַראַן אַ נישט לייכטע שנאה, (דער גאַלישער קעגן גערמאַנער

ווינטער טאָג, צונויפגעדריקט נאָענט איינער צום צווייטן, כדי זיך שיצן דורך דער געגנזייטיקער וואַרימקייט פאַר דער פראָסט. אָבער באַלד האָבן זיי דער־שפּירט די קעגנזייטיקע שטעך, וואָס האָבן זיי ווידער דערווייטערט איינער פון צווייטן. ווען די באַדערפעניש צו וואַרימקייט האָט זיי ווידער צוזאַמענגעברענגט נאָענט, דאַן חזרט זיך איבער די זעלבע צרה, אַזוי, אַז זיי ווערן געוואָרפן הין און צוריק צווישן צוויי צרות, ביז זיי האָבן אויסגעפונען אַ מעסיקע דערווייטערונג, אין וועלכער זיי האָבן אַמבעסטן געקענט אויסהאַלטן". (Parerga und Paralipomenall Tell, Gleichnisse und Parabeln),

1) אַחוץ אפשר מיט דעם איינציקן אויסנאַם פון דער באַציונג צווישן אַ מוטער מיט אַ זון, וואָס שטיצנדיק זיך אויף דעם נאַרציזם, ווערט זי נישט געשטערט דורך קיין שפּעטערדיקע ריוואַליטעט און ווערט פאַרשטאַרקט דורכן אַנטייל אין דעם אויסקלויב פון סעקסועלן אָביעקט.

דער אריער קעגן סעמיס, דער ווייסער קעגן קאלירטן) דאס האט אונז שוין אויפגעהערט צו חידושן.

ווען די פיינטש.פט ווענדט זיך קעגן די אמאל געליבטע פערזאָנען, באצייכענען מיר דאָס אלס געפיל אַמביוואַלענץ און מיר דערקלערן זיך דעם דאזיקן פאַל, פארשטייט זיך, מיט א צופיל ראַציאנעלן אופן, דורך די פארשידענסטע סיבות צו אינ-טערעסן-קאָנפליקטן, וואָס טרעפן זיך גראד אין די אינטימע באַציונגען. אין די ארויסטרעטנדיקע נישט-פריינטלעכקייטן און אפשטויסונגען קעגן נאָענט-שטייענדיקע פרעמדע קענען מיר גע-פונען דעם אויסדרוק פון אייגנליבע, פון נארציזם, וואס שטרעבט צו זיין זעלבסט באַהעסטונג און פירט זיך אזוי אויף, גלייך ווי די עקזיסטענץ פון אונטערשיידן זיינע אינדיווידועלע פעיקייטן ברענגט מיט זיך א קריטיק פון די דאָזיקע אייגנשאַפטן און א פאָדערונג זיי איבערצומאַכן. פאַרוואָס עס האָט זיך געוואָרפן אזא גרויסע עמפינדלעכקייט גראד אויף די דאזיקע אי נצלהייטן פון דער דיפערענצירונג ווייסן מיר נישט; עס איז אבער נישט אָפּצולייקענען, אז אין דעם דאזיקן פארהאַלטן זיך פון מענטשן, הערט אויסגעדרוקט די גרייטקייט צו האס, די אַגרעסיווקייט, וועמעס אָפּשטאמונג ס'איז אומבאקאנט און וועלכע מען קען צושרייבן אַן עלעמענטאַרן כאראקטער. 1)

אָבער די גאַנצע אומטאלעראנץ פארשווינדט, צייטווייליק אדער דויערנדיק, דורך דער פארמירונג פון א מאַסע און אין דער מאַסע. כל זמן די מאסע פארמירונג געדויערט, אדער אויפ-וויפיל זי דערגרייכט, פארהאַלטן זיך די יחידים, גלייך ווי זיי וואלטן געווען גלייכפארמיק, זיי דערליידן די אייגנארטיקייט

---

1) אין א בוך, וואס איז ערשט נישט לאנג (1920) דערשינען -Jen
seits des Ichs princip האב איך געפרוווט צו פארבונדן די פאלארקייט
פון ליבע און האס מיטן אנגענומענעם קעגנזאץ פון לעבן-און-טויט-נייגונג, או
די סעקסועלע נייגונגען צו באטראכטן אלס די ריינסטע פארטרעטער פון ד
ערשטע, פון לעבנס-נייגונג.

פון א צווייטן, שטעלן זיך גלייך מיט אים און שפירן נישט
קיין שום געפיל פון אפשטויסונג. אזא באגרענעצונג פון נאר·
ציזם קען לויט אונזערע טעאָרעטישע אנשויונגען אנטשטיין
נאָר דורך איין מאָמענט: דורכן ליבידאָ — צוזאמענבונד צו
אנדערע פערזאָנען. די אייגנליבע געפינט איר גרעניץ נאָר
אין דער ליבע צו אָביעקטן 1). מען וועט באלט שטעלן א פרא·
גע: צי פירט נישט די אינטערעסן·געמיינשאפט אן·און פאַר·זיך
און אין יעדן ליבידאָ·באציונג, צו דאס דולדן דעם צווייטן און
צו איינזען ? די דאָזיקע טענה מוז פארענטפערט ווערן מיט
דעם, וואָס אויף אזא אופן קומט דאך נישט צושטאנד די בליי·
בנדיקע באגרענעצטקייט פונם נארציזם, ווייל די דאזיקע טאלע·
ראנץ געדויערט נישט לענגער, ווי דער דירעקטער ריוח, וואָס
מען האָט פון דער מיטארבעט מיט אן אנדערן. אָבער דער
פראַקטישער ווערט פון דער דאָזיקער שטרייט·פראַגע איז אסך
קלענער ווי מען מיינט, ווייל די דערפארונג האָט געוויזן, אז
אין פאל פון מיטארבעט ווערן איינגעשטעלט רעגלמעסיקע לי·
בידאָ צוזאמענבונדן צווישן די חברים, וואס פארלע גערן און
פי סירן מער ווי דער ריוח. אין די סאציאלע באציונגען פון
מענטשן געשעט דאס זעלבע וואס עס איז באקאנט דער פסי·
כא·אנאליטישער פאָרשונג אין דעם אנטוויקלונגס·גאנג פון דעם
אינדיווידועלן ליבידאָ. דער ליבידאָ שטיצט זיך אויף דער
באפרידיקונג פון די גרויסע לעבנס·באַדערפענישן און קלויבט
אויס די אין זיי באטייליקטע פערזאָנען אלס ערשטע אביעקטן.
און פונקט וויביים יחיד, אזוי אויך אין דער אנטוויקלונג
פון דער גאנצער מענטשהייט האָט נאָר געווירקט דער ליבידאָ
אלס קולטור פאקטאָר אין זין פון א קער פונם עגאָאיזם צו
אלטרואיזם. און אזוי אויך, די געשלעכטלעכע ליבע צו דער פרוי·

1) זע: Zur Einfürung des Narzismus 1919. Sam-
ung kleiner Schriften zur Newrosenlehre, vierte Folge
1918.

צוזאמען מיט אלע פון איר ארויסדרינגנדיקע נויטיק טן. ז שוינט אלץ, וואָס איז אנגענעם דער פרוי, פונקט ווי די דע־ סעקסואליזירטע, סובל מירטע האמאָסעקסו לע ליבע צו אן אַנדערן מאנספ רזאָן, וואָס אנטשטייט פון אַ בשותפותדיקער צוזא־ מנ ארבעט.

אלזאָ, אויב אין דער מאסע קומען פאר באַגרענעצונגען פון דער נארציסטישער איגנליבע, וואָס עקזיסטירן נישט מחוץ דער מאסע איז דאָס אן אפלייקנבארער באוויז פון דעם, אז דער מהות פון דער מאסן פארמירונג באשטייט אין נייע זיך־ פארמירנ יקע צוזאמענבונדען פון מאסן־מיטגלידער איינער צום צווייטן.

איצט אבער פרעגט זיך דרינגנדיק, פון וואסער ארט זע־ נען די דאָזיקע צ זא־ענבונדן: אין דער פסיכאָ־אנאליטישער לערע וועגן נעוראָז האָבן מיר זיך ביז אהער באשעפ־יקט מיט דעם צוזאַמענבונד פון אזעלכע ליבע־נייגונגען צו זייערע אָבּ־ יעקטן, וואָס האָבן פארפאלגט דירעקטע סעקסועלע צילן. וועגן אזעלכע סעקסועלע צילן, קען פארשטייט זי, נישט זיין קיין רייד אין דער מאַסע. דא האבן מיר צוטון מיט ליבע נייגונגען, וועלכע, הגם זיי ווירקן ווי ניקער ענערגיש, שטאַמען זיי דאָך אָפּ פון זיינע אורשפרינגלעכע צילן. אין די ראמען פון דער געוויינלעכער סעקס עלער אביעקט־באהעז שונג האָבן מיר שוין באמערקט דערש יינונגען, וואס אַנטשפּרעכן דער אָפּנייגונג פון דער נייגונג פונם סעקסועלן ציל. מיר האָבן דאָס באַשריבן אלס שטופע פון פאַרליבטקייט און אנערקענט, אַז זי ברענגט מ׳ט זיך אַ געוויסע איינשפּאָרונג פונם „איך”. מיר וועלן דאָ לייגן גרויס אויפמערקזאַמקייט אויף די דאָזיקע דערשיינונגען פון פארליבטקייט, האָבנדיק א גרונט צו האָפן, אז מיר וועלן געפינען א ן זיי די פארהעלטנישן וואָס קענען איבערגעטראָגן ווערן אויף די צוזאמענבונדן פון דער מאסע. חוץ דעם וואָלטן מיר אליין געוואָלט וויסן, צי דער דאָזיקער אַרט פונם באַ־ זיך פון אָב עקט, ווי מיר ווייסן דאָס פון געשלעכטס לעבן, שטעלט מיט זיך פאָר דער איינציקער אופן פון געפילס־צוזא־

מענבונד, אָדער צי קענען גענומען ווערן אין באטראַכט נאָך
אַנדערע מעכאַניזמען פּאַקטיש. ווייסן מיר פון דעם פּסיכאָ-אַנאַ-
ליז, אַז עס זענען פאַראַן נאָך אַנדערע מעכאַניזמען פון גע-
פילס-צוזאַמענ[illegible] — די אזוי גערופענע אידענטיפיצי-
ר[illegible] — וואָס זענען נישט גענוג באקאַנט און שווער צו
דערקלערן און וועמעס אויספאָרשונג דערוואַרטעט אונז אויף
אַגעוויסע צייט פון דער טעמא מאַסן-פּסיכאָלאָגיע.

די אידענטיפיצירונג.

VII

די אידענטיפיצירונג איז באַקאַנט אינם פסיכאָ-אַנאַליז אַלס די פריסטע דערשיינונג פון אַ געפילס-צוזאַמענבונד צו אַן אַנדערער פערזאָן. זי שפּילט אַראָל אין דער פאָרגעשיכטע פון דעם עדיפּ-קאָמפּלעקס. א קליין יונגל האָט אַ באַזונדערן אינטערעס צו זיין פאטער, ער וואָלט געוואָלט זיין אזוי ווי ער, זיין אויף זיין אָרט אין אַלע פאַלן. זאָגן מיר מיט אַ רויק געוויסן: דער פאטער ווערט זיין אידעאַל. דאָס דאָזיקע פאַרהאַלטן זיך האָט גאָרנישט צו טון מיט א פאסיווער אָדער פרויענלעכער שטעלונג צום פאָטער (און צום מאַנספערזאָן בכלל), דאָס איז אסך מער אויסשליסלעך מענלעך. עס איז דורכויס אין הסכם מיט דעם עדיפּ-קאָמפּלעקס, וועלכער העלפט אים צוגרייטן. אין דערזעלבער צייט פון דער אידענטיפיצירונג מיטן פאטער, אָדער עטוואָס שפּעטער, האָט דאָס יונגל אָנגעהויבן באַציען זיך צו דער מוטער ווי צו אַן אָביעקט פון א ווידערשטענדישן טיפּ. ער ווייזט, אלזא, צוויי פסיכאָלאָגישע צוזאַמענבונג: צו דער מוטער אַ ריינע סעקסועלע אָביעקט-נייגונג, צום

פאַטער אַן אידענטיפיצירונג אלס אידעאַל. די דאָזיקע ביידע
צוזאַמענבונדן עקזיסטירן איינער לעבן צווייטן, אַן קעגנזייטי·
קער השפּעה אָדער שטערונג. אַלס פּועל·יוצא פון דער נישט·
אויפהאַלטנדיקער פּראָגרעסירנדיקער כאַראיינהייטלעכונג פון
גייסטיקן לעבן, באַגעגנען זיי זיך ענדלעך און דורך דעם דאָ·
זיקן צוזאַמענטרעף אַנטשטייט דער נאָרמאַלער עדיפּ·קאָמפּלעקס.
דער קליינער באַמערקט, אז דער פּאָטער שטייט אויפן וועג
צו זיין מוטער; זיין אידענטיפיצירונג מיט דעם פּאָטער נעמט
יעצט אָן א פיינטלעכע ריכטונג און זי ווערט אידענטיש מיט
דעם ווונטש צו פאַרנעמען דעם פּאָטערס אָרט אויך ביי דער
מוטער. די אידענטיפיצי ונג איז אויך פון אָנהייב אַן אמבי·
וואלענט, זי קען זיין אַן אויסדרוק פון צערטלעכקייט, ווי אויך
דער ווונטש צו באַזייטיקן אים. זי פירט זיך אויף ווי אַן אָפּ·
שטאַמונג פון דער ערשטער אָראַלער פאזע פון דער ליבידאָ·
אָרגאַניזאַציע, אין וועלכן זי פאַרקערפּערט דעם נאַגערטן און
געשעצטן אָביעקט דורך דער פאַרמיטלונג פון עסן און דערביי
פאַרניכטעט זי אים אלס אַזעלכן. דער קאַניבאַל בלייבט, ווי
באַקאַנט, שטיין אויף דעם דאָזיקן שטאַנדפונקט; ער האָט ליב
אויפצופרעסן זיינע שונאים, און ער פרעסט נישט אויף די
יעניקע, וועלכע ער קען ווי·עס·איז אַמאָל ליב האָבן. 1)

דעם גורל פון דער דאָזיקער אידענטיפיצירונג פאַרלירט
מען שפּעטער לייכט אויסן אויג. עס קען דאַן געשעען, אז
דער עדיפּ·קאָמפּלעקס באַקומט דאַן אַ פאַרקערטע ריכטונג, אז
דער פּאָטער ווערט גענומען אין א פּראָפיל כצר מאָס, ווי אַן
אָביעקט, פון וועלכן די סעקסועלע נייגונגען ווערן אויף זייער

---

1) זע: „Drei Abhandlungen zur sexualtheorie“ und Abraham. „Untersurungen uber die früeste prägenite Entwiklungs der Libido „Inter Zeitschr f, Psycho analyls IY, 1916, auch in dessen klinische Beitrage zur Psychoanalyse“. Intern. Psychoanalyt. Bibliotek. Bd. 10, 1921.

באפרידיקונג. און דאַן ווערט די אידענטיפיצירונג דער פאַר־ליפּער פון דעם צוזאַמענבונד פון אָביעקט צום פאָטער. דאס זעלבע גילט אויך ביים פאַל פון די זעלבע באַציונגען פון א קליינע טאָכטער צו א מוטער.

עס איז לייכט צו פאָרמולירן דעם אינטערשיד צווישן א־צא אידענטיפיצירונג פון פאָטער און דער אויסקלויב פון פאָטער אלס אָביעקט. אין ערשטן פאַל איז דער פאָטער דאָס, וואס מען וויל זיין, אין צוויטן — דאָס, וואָס מען וויל האָבן. עס איז, אלזאָ, דער אינטערשיד אין דעם, צי דער צוזאַמענבונד געפינט דעם סוביעקט אָדער אָביעקט פונם „איך". דעריבער איז מעגלעך די עקזיסטענץ פון דער ערשטער נאָר פאַרן אויסוויילן פון א סעקסועלן אביעקט. עס איז זער נישט לייכט צו שילדערן דעם דאָזיקן אינטערשיד פון מעטא־פסיכאָלאָגישן שטאַנדפונקט. מען דאַרף נאָר אנמערקן, אז די אידענטיפיצירונג שטרעבט נאָר צו דער פאָרמולירונג פון אייגענעם „איך" לויטן ביישפּיל פון אן אנדערן מענטש, וועלכער ווערט גענומען אלס „אידעאַל"

פון א פאַרפּלאָנטערטן צוזאַמענהאַנג נעמען מיר ארויס די אידענטיפיצירונג ביי א נעוראָזישן סימפּטאָם־קאָמפּלעקס. דאָס קליינע מיידעלע, וואָס מיר אָבסערווירן איצט, באַקומט דעם זעלבן ליבידאָ־סימפּטאָם ווי איר מוטער, למשל, דעם זעלבן פּייניקלעכן הוסט. דאָס קען פאָרקומען אויף פארשידענע וועגן. די אידענטיפיצירונג איז די זעלבע ווי פון דעם עדיפּ־קאָמפּלעקס, וואָס באַטייט דעם פייגטלעכן ווונטש צו פאַרנעמען דאָס אָרט פון דער מוטער, און דער סימפּטאָם איז אן אויסדרוק פון ליבע צום פאָטער, ווי צו אן אָביעקט; זי רעאַליזירט דאָס פאַרנעמען דער מוטערס אָרט אונטערן איינפלוס פונם שולד באַוווּסטזיין: דו האָסט געוואָלט זיין מוטער, איצט ביזטו עס, ווייניקסטנס אין די ליידן. דאָס איז דער קאָמפּלעטער מעכאַניזם פונם היסטערישן סימפּטאָם. אָדער, אָט דער סימפּטאָם איז דער זעלבער ווי דער סימפּטאָם פון דער געליבטער פּערזאָן (ווי, למשל, דאָרע, אין Bruchstück einer Hysterieanalyse מאַכט נאָך דעם הוסט פון

פּאָטער), דאַן קענען מיר פאַרשטיין דעם מהות פון דער זאַך אַזוי: די אידענטיפיצירונג האָט פאַרנומען ס'אָרט פונם אָביעקט-אויסקלויב. דער אָביעקט אויסקלויב איז דעגראַדירט געוואָרן ביז צו אידענטיפיצירונג. מיר האָבן געהערט, אַז די אידענטיפיצירונג איז די פריכטע און אורשפּרינגלעכסטע פאָרם פון געפילס-צוזאַמענבונד. אין די פאַרהעלטנישן פון דעם סימפּטאָמס אַנטשטייונג, ס'הייסט, פון איר ארויסדרענגונג און ביי דער הערשאַפט פון מעכאַניזם פונם אומבאַוווּסטזיניקן, קומט אָפט פאָר, אַז דער אויסקלויב פונם אָביעקט ווערט ווידער אַן אידענטיפיצירונג. אַלזאָ, דער „איך" נעמט אויף זיך די אייגנשאַפטן פונם אָביעקט. עס איז באַמערקנסווערט, אַז דער „איך" קאָפּירט בעת די דאָזיקע אידענטיפיצירונגען אַמאָל די נישט געליבטע, אַמאָל די געליבטע פּערזאָן. עס איז פאַר אונז אויך אויפפאַלנדיק, וואָס ביידע מאָל איז די אידענטיפיצירונג אַ טיילווייזע, אַ שטאַרק באַגרעניצטע, דערמיט, וואָס זי באָרגט נאָר ארויס אַן איין איינציקן שטריך פון דער פּערזאָן, וואָס דינט אַלס אָביעקט.

דער דריטער, באַזונדערס אָפטער און וויכטיקער פאַל ביי דער פאָרמירונג פון סימפּטאָם, איז, ווען די אידענטיפיצירונג לייגט נישט קיין אכט אויפן אָביעקט-פאַרהעלטניש פון דער קאָפּירטער פּערזאָן. ווען, למשל, אַ מיידל אין אַ פּענסיאָנאַט האָט באַקומען אַבריוו פון איר געהיימען פאַרליבטן, וואָס דערוועקט ביי איר אייפערזוכט און זי רעאַגירט דאַרויף מיט אַ היסטערישן אָנפאַל, וועלן אייניקע פון אירע חברטעס, וואָס ווייסן דערפון, באַקומען דעמזעלבן אָנפאַל, ווי מיר זאָגן, דורך דער פּסיכישער אינפעקציע (אַנשטעקונג). דאָ איז פאַראַן דער מעכאַניזם פון אידענטיפיצירונג, וואָס קומט פאָר אויפן יסוד פון ווּנטש אָדער פון קענען געפינען זיך אין דערזעלבער לאַגע. די אַנדערע וואָלטן אויך געוואָלט האָבן געהיימע ליבע-באַציונגען און זיי אַקצעפּטירן אונטערן איינפלוס פון שולד-באַוווּסטזיין די דערמיט פאַרבונדענע ליידן. ס'וואָלט געווען נישט ריכטיק צו באַהויפּטן, אַז זיי נעמען פאַר זיך צו דעם דאָזיקן סימפּטאָם אויס מיטגע-

שיל. פארקערט, דאָס מיטגעפיל אַנטשטייט ערשט פון דער אידענ-טיפיצירונג, און דער באַווייז דערצו איז וואָס אַזעלכע אַנשטע-קונגען אָדער אימיטירונגען קומען פאר אויך אונטער אַזעלכע אומשטענדן, ווען אפילו די סימפּאַטיע איז קלענער פון דער, וואָס איז פאראַן צווישן די פריינדינס אין אַ פענסיאָנאַט. איין „איך" האָט דערפילט אַ וויכטיקע אנאַלאָגיע אין איין פונקט ביי אַן אַנדערן. — ל. של, אין דער גלייכער גרייטקייט צו אַ גע-פיל, — עס אַנטשטייט אויף דעם באָדן אַן אידענטיפּיצירונג אין איין פונקט, און אונטערן איינפלוס פון דער פּאַטאָגענער 1) סיטואַציע רוקט זיך איבער די אידענט פיצירונג צום סימפּטאָם וואָס איז פּראָדוצירט געוואָרן דורכן „איך", די אידענטיפיצירונג דורכן סימפּטאָם ווערט, אזוי ארום, א סימן פון אַ באַהאַלטן אָרט פאר ביידע „איך'ס", וועלכע דאַרפן ארויסגעשטויסן ווערן.

דאָס געלערנטע פון די דאָזיקע דריי קוועלן קענען מיר צוזאַמענעמען אזוי: ערשטנס: די אידענטיפיצירונג איז די אורשפּרינגלעכע פאָרם פון אַ געפילס-צוזאַמענבונד, צווייטנס, אַז זי ווערט אויף אַן אַרעגרעסיוון וועג דער ערזאַץ פון אַ ליבי-דאָ-אָביעקט-צוזאַמענבונד פונקט ווי דורך אינט-איעקציע 2) פון אָביעקט אינם „איך", דריטנס, אז זי קען אנטשטיין ביי יעדער נייבאַמערקטער געמיינזאַמקייט מיט אַ פּערזאָן, וואָס איז ניט דער אָביעקט פון סעקסועלער נייגונג. וואָס באַטייטנדיקער ס'איז אָט די געמיינזאַמקייט, אַלץ דערפאָלגרייכער מוז ווערן די דאָזיקע טיילווייזע אידענטיפיצירונג, און אזוי אום פּאַסט זי זיך צום אנפאַנג פון א נייעם צוזאַמ נבונד.

מיר טראַכטן אפילו, אַז דער קעגנזייטיקער צוזאַמענבונד פון די מאסן-אינדיווידואומען איז לויט זיין נאַטור אַזאַ אי-דענטיפיצירונג דורך אוויכטיקער אַפעקטיווער-געמיינזאַמקייט, און מיר קענען זיך משער זיין, אַז די דאָזיקע געמיינזאַמקייט

---

1) קראנקי...

2) ארייננעמען זיך

באַשטייט אין דעם צוזאַמענבונד מיטן פירער. אַן אַנדערע אַהנונג קען אונז זאָגן, אַז מיר זענען ווייט דערפון צו האַלטן, אַז די פּראָבלעם פון אידענטיפיצירונג איז מיט דעם אויסגעשעפּט, אַז מיר שטייען פאַר דער פאָדער-טיר פון דעם, וואָס די פּסיכאָלאָגיע רופט אָן „אנפילונג", און וואס האָט דעם גרעסטן חלק אין אונזער פאַרשטענדניש פאר דעם פרעמדן „איך" ביי אַנדערע פּערזאָנען. מיר וועלן זיך דאָ באַשרענקן אויף די נאָענטסטע ווירקונגען פון דער אידענטיפיצירונג און לאָזן אין אַ זייט איר באַטייט פאר אונזער אינטעלעקטועל לעבן.

די פּסיכאָ-אַנאַליטישע פאָרשונג, וואָס האָט שוין ביי אַ געלעגנהייט אויך באַרירט די שװערע פּראָבלעמען פון פּסיכאָז, קען אונז אויך ווייזן די אידענטיפיצירונג אין אַנדערע פאַלן, וואס זענען נישט פאַרשטענדלעך פאר אונז אָן ווייטערדיקע דערקלערונגען. צוויי פון די דאָזיקע פאַלן וועל איך אויספירלעך באַהאַנדלען אלס שטאָף פאַר אונזערע ווייטערדיקע באַטראַכטונגען.

די גענעזע (שורש) פון דעם מענלעכן האָמאָ-סעקסואַליזם איז אין אַ גרויסער ריי פון פאַלן אזאַ: דער יונגערמאַן איז אַ זייער לאַנגע צייט אינטענסיוו געווען פיקסירט צו זיין מוטער, אין זין פון עדיפּ-קאָמפּלעקס. ענדלעך קומט, נאָך דער סעקסועלער רייפקייט, די צייט צו פאַרבייטן די מוטער מיט אַן אַנדערן סעקסועלען-אָביעקט. דאָ געשעט אַ פּלוצלינגע ווענדונג: דער יונגער מאַן פאַרלאָזט נישט זיין מוטער נאָר אידענטיפיצירט זיך מיט איר, ער פערוואַנדלט זיך אין איר און ער זוכט יעצט אָביעקטן, וואָס זאָלן פאַרטרעטן זיין „איך", וועלכן ער זאָל קענען אַזוי ליב האָבן און צערטלען, ווי זיין מוטער האָט דאס געטון מיט אים. דאס איז אַן אָפטער פּראָצעס, וואָס קען באַשטעטיקט ווערן אין יעדן באַליביקן פאַל און איז, נאַטירלעך גאַנץ אומאָפּהענגיק פון וואָסער-עס-איז השערה, וואָס מען מאַכט איבער דער אָרגאַנישער נייגונג און מאָטיוון פון יענער אומגעריכטער פאַרוואַנדלונג. אין דער דאָזיקער אידענטיפיצירונג איז אויפפאַלנדיק איר שטאַרקייט. זי פאַרוואַנדלט דעם „איך" אין

אַ העכסט וויכטיקער טייל. זי פאַרוואַנדלט אים אין אַ סעקסועלן כאַראַקטער, לויט דעם פּראָטאָטיפּ פון דעם ביזאַהעריקן אָבּיעקט. דערביי ווערט פאַרלאָזן דער אָביעקט, צי אינגאַנצן, אָדער נאָר אין דעם זין, וואָס ער בלייבט אינם געביט פון אומבאַוווסטזיניקן — דאָס געהער נישט צו אונזער דיסקוסיע. די אידענטיפיצירונג מיט דעם פאַרלאָזענעם אָדער פאַרלוירענעם אָביעקט אַלס ערזאַץ פון דעם זעלבן, די אינטראָיעקציע פונם דאַזיקן אָביעקט אינם „איך", איז שוין, אַלנפאַלס, נישט קיין נייס פ_ר אונז. אַזאַ פּראָצעס לאָ:ט זיך געלעגנטלעך אוממיטלבאַר באַאָבאַכטן ביי אַ קליין קי:ד. ע:שט נישט לאַנג איז אין דער Jnternationale Zeitsch-rift für Psychoanalisy פאַרעפנטלעכט געוואָרן אַזאַ אָבסערווירונג איבער אַ קינד וואָס האָט זיך געפילט או:גליקלעך צוליבן פאַרלוסט פון אַ קעצעלע, און האָט, נישט קיין סך טראַכטנדיק, דערקלערט אַז עס איז יעצט אַליין אַ קעצעלע און צופּאַסנדיק זיך צו דעם איז עס געקראָכן אויף אַלע פיר, נישט געוואָלט עסן ביים טיש א. א. וו, 1)

אַ צווייטן ביישפּיל פון אַזאַ אינטראָיעקציע פון אָביעקט האָט אונז געגעבן דער אַנאַליז פון מעלאַנכאָליע, וועמעס אַפעקט ציילט צווישן זיינע סיבות דעם רעאַלן צי דער כלומרשטן פאַרלוסט פונם געליבטן אָביעקט. דער הויפּט-כאַראַקטער פון דעם דאָזי[ק]ן פאַל איז די גרויזאַמע זעלבסטדערנידערונג פון „א[י]ך" צוזאַמען מיט דער אומבארחמנותדיקער קריטיק און ביטערע זעלבסט-פאַרוואורפן. די אַנאַליזן האָבן דערוויזן, אַז די דאָזיקע אונטער-שאַצונגען און פאָרוואורפן באַציען זיך אין גרו:ט אויפן אביעקט און שטעלן מיט זיך פאָר די נקמה פונם „איך", „דער שאָטן פונם אָביעקט איז געפאַלן אויפן „איך", האָב איך געזאָגט אוי[ף]

1) Markuszewicz: Beitrag zum autisischen Denken bei Kindern. Internnationale Zeitschrift für Psychanalyse, n. 1-20.

אַן אַנדער אָרט 1). די אינטראָיעקציע פֿונם אָביעקט זעט זיך אַרויס מיט אַן אויסערגעוויינלעכער בולטקייט.

די מעלאַנכאָליע ווייזט אָבער נאָך עפּעס אַנדערש, וואָס קען וויכטיק ווערן פֿאַר אונזערע שפּעטערדיקע באַטראַכטונגען. זי ווייזט אונז אַ צעטיילטן „איך“, וואָס איז צעפֿאַלן אויף צוויי חלקים, פֿון וועלכע איינער ווילדעוועט קעגן צווייטן. דער אַנ־דערער חלק איז יענער, וואָס איז פֿאַרענדערט געוואָרן דורך דער אינטראָיעקציע, דער חלק, וואָס שליסט אין זיך איין דעם פֿאַרלוירענעם אָביעקט. אָבער אויך דער חלק וואָס ווילד־דעוועט אַזוי, איז אונז נישט אומבאַקאַנט. ער שליסט אין זיך איין דאָס געוויסן, אַ קריטישע אינסטאַנץ אינעם „איך“, וואָס פֿאַרהאַלט זיך קריטיש צום „איך“ אויך אין נאָרמאַלע צייטן, אָבער קיינמאָל נישט אַזוי אומברחמנותדיק און אַזוי אומגערעכט. מיר האָבן שוין ביי אַ פֿריערדיקער געלעגנהייט געמאַכט די השערה, („Narzismus, Traum und Melancholie), אַז פֿון אונזער „איך“ אַנטוויקלט זיך אַזאַ אינסטאַנץ, וואָס קען זיך אָפּזונדערן און אַריינטרעטן אין אַ קאָנפֿליקט מיט אַן אַנדערן „איך“. מיר האָבן דאָס אָנגערופֿן „איך אידעאַל“ און אים צוגעשריבן פֿונק־ציעס פֿון זעלבסט באַאָבאַכטונג, דאָס מאָראַלישע געוויסן, די צענזור פֿון חלום און די הויפּט ראָל ביים אַרויסשטויסן. מיר האָבן געזאָגט, אַז עס איז דער יורש פֿון אורשפּרינגלעכן נאַרציזם, אין וועלכן עס האָט זיין זעלבסט־באַפֿרידיקונג דער קינדישער „איך“. שטופּנוויז נעמט ער ביי די איינפֿלוסן פֿון דער סביבה די פֿאָדערונגען, וועלכע די סביבה שטעלט דעם „איך“ און וועלכע דער „איך“ קען נישט שטענדיק נאָכקומען, אַזוי איז דער מענטש, ווען ער קען נישט זיין צופֿרידן מיט זיין איי־גענעם „איך“, קען ער געפֿינען זיין באַפֿרידיקונג פֿון דעם איך־דיפֿערענצירטן „איך אידעאַל“. ווייטער האָבן מיר פֿעסטגע־

2) Treuer und Melancholie, Sammlung kleiner Schriften zur Neurosen lehre, IV, Folge, 1918.

שטעלט, אז אינם בשוף־פלאָנטער פון באָאָבאַכטונג ווערט באַשיינפערלעך דער צופאַל פון דער דאָזיקער אינסטאַנץ און דערביי ווערט אַנטדעקט איר אָפּשטאַמונג: די איינפלוסן פון די אויטאָריטעטן. קודם־כל פון די עלטערן 1) מיר האָבן אָבער נישט פערגעסן אָנצוּווייזן, אַז די מאָס צווישן דער ווייטקייט פון דאָזיקן „איך אידעאַל" אין דעם אקטועלן איך וואַריאירט זיך ביי יעדן איינציקן אינדיווידואום, און ביי אַ סך דערגייט די דאָזיקע דיפערענצירונג פונם „איך" נישט ווייטער, ווי ביי אַ קינד.

אָבער איידער מיר וועלן אָנווענדן דעם דאָזיקן מאַטעריאַל כדי צו פארשטיין די ליבידאָ־ארגאניזאציע פון א מאסע, מוזן מיר נעמען אין אכט אייניקע אנדערע וועקסלנדיקע באַציונגען צווישן אָביעקט און „איך", 1).

1) Zur Einfürung des Narzissmus 1. c

2) מיר ווייסן גאנץ גוט, אז מיט די דאזיקע ביישפילן, גענומען פון דער פאטאלאגיע, האבן מיר נאך נישט אויסגעשעפּט דעם מהות פון דער אידענטיפיצירונג און אזוי ארום נישט בארירט נאך דעם רעטעניש פון דער אנטשטייונג פון דער מאסע. דא מוז מען אונטערנעמען א גרונטלעכערן און ארומנעמנדיקן פסיכאלאגישן אנאליז. פון דער אידענטיפיצירונג פירט א וועג, דורכן נאָרמאלן, צו דער „איינפילונג", ד־ה צו דער פארשטענדניש פון מעכאניזם, דורך וועלכן עס ווערט אונז איבערהויפּט מעגלעך צו נעמען א שטעלונג צום גייסטיקן לעבן פון אן אנדערן מענטש. אויך וועגן די דערשיינונגען פון א פאראַענער אידענט־פיצירונג איז נאך דא א סך אויפצוקלערן. צווישן אנדערן איז איר פועל יוצא, וואס מען באגרעניצט די אגרעסיע קעגן א פערזאָן מיט וועלכער מען האט זיך אידענטיפיצירט, מען שוינט זי און מען העלפט איר ארויס. דאס שטודירן אזעלכע אידענטיפיצירונגען, וואס זענען, למשל, דער יסוד ביי די קלאן־(שבט) געמיינשאפטן, האט געגעבן Robertson Smith דעם איבערראשנדיק רעזולטאט, אז זיי שטיצן זיך אויף דער אנערקענונג פון א געמיינזאמער סובסטאנץ 1885 Marriage an Kinship און דעריבער קענען זיי געשאפ־

VIII

פארליבטקייט און היפנאָז.

דער געברויך פון דער שפּראַך בלייבט אפילו אין אירע קאַפּריזן געטריי עפּעס אווירקלעכקייט. אזוי רופט זי אָן „ליבע" די פילפאכיקע געפיל-געדאנקען, וועלכע מיר פאסן אויך אויף טעאָרעטיש אלס ליבע, אָבער זי צווייפלט באלט, צי די דאָזיקע ליבע איז די אייגנטלעכע, ריכטיקע, אמתע, און אזוי ארום ווייזט זי אָן אויף א גאנצער שטופן-לייטער פון מעגלעכקייטן אין די ליבע פענאמענס. עס וועט אונז אויך נישט שווער זיין אויסצוגעפונען אין דער באאָבאכטונג די דאָזיקע שטופן-לייטער.

אין אַ ריי פאלן איז די פארליבטקייט נישט אנדערש ווי דאָס געפונען אן אָביעקט מצד דער סעקסועלער נייגונג פארן צוועק פון דירעקטער סעקסועלער באַפרידיקונג, און די דאָזיקע פאַרליבטקייט פארשווינדט צוזאַמען מיטן דערגרייכן פונם דאָזיקן ציל; דאָס איז דאָס, וואָס מ'רופט אן פשוטע, זינלעכע ליבע. אָבער, ווי באַקאַנט, בלייבט די ליבידא-סיטואַציע זעלטן אזוי איינפאַך. די זיכערקייט מיט וועלכער מען קען רעכענען אויף דעם ווידער-דערוואכן פון דער נאָר-וואָס פערלאָשענער באדערפעניש, האָט גע-

---

דורך א געמיינזאמער געגומענער מאלצייט. דער דאזיקער שטריך ערלדיבט פארבונדן אזא אידענטיפיצירונג מיט דער פון מיר אין „Totem und Tabu" קאנסטרואירטער אור-געשיכטע פון דער מענטשלעכער פאמיליע.

מוזט זיין דער צווייטער מאָטיוו, צו פיקן אַ דויערהאַפטיקע נייגונג צום סעקסועלן אָביעקט, און אויך צו „ליבן" אים אין דער פּון ליידנשאַפט פרייער צווישנצייט.

פון דער נייער מערקווירדיקער אַנטוויקלונגס-געשיכטע פון דעם מענטשלעכן ליבע-לעבן דרינגט אַרויס אַ צווייטער מאָמענט. דאָס קינד האָט אין דער ערשטער אָפּגעשלאָסענער פּאַזע, ס'רוב גאָך פינף יאָר, געפונען זיין ליבע אָביעקט אין איינעם פון זיינע עלטערן, אויף וועלכן ס'האָבן זיך פאַרייניקט אַלע זיינע סעקסועלע אינסטינקטן, וואָס פאָדערן אַ באַפרידיקונג. די באַפרידיקונג, וואָס קומט דאָן שפּעטער, צווינגט דעם קינד אָפּצוזאָגן זיך פון דעם חוב פון די קינדישע סעקסועלע צילן און לאָזט איבער אַ טיף גייסטיקע מאָדיפיצירונג פון די פאַרהעלטנישן צו די עלטערן.

דאָס קינד בלייבט ווייטער צוגעבונדן צו די עלטערן, אָבער מיט אינסטינקטן, וואָס מען מוז אָנרופן „ציל געהאַמעוועטע". די געפילן, וואָס עס פילט פון דעמאָלט אָן פאַר די דאָזיקע געליבטע פּערזאָנען, ווערן באַצייכנט אַלס „צערטלעכע". עס איז באַקאַנט, אַז אין געביט פון אומבאַוווסטזיניקן בלייבן מער אָדער ווייניקער באַהאַלטן די פריערדיקע „זינלעכע" שטרעבונגען, אַזוי אַז דער אורשפּרינגלעכער שטראָם בלייבט ווייטער אין אַ געוויסן זין. 1)

צוזאַמען מיט דער סעקסועלער רייפקייט אַנטוויקלען זיך, ווי באַקאַנט, נייע זייער אינטענסיווע שטרעבונגען כדי צו דערגרייכן דירעקטע סעקסועלע צילן. אין אומגינסטיקן פאַלן בלייבן זיי אָפּגעטיילט אַלס זינלעכע שטרעמונגען פון די דויערהאַפטיקע „צערטלעכע" געפיל-ריכטונגען. מיר האָבן דאָ פאַר זיך אַ בילד, וועמעס ביידע זייטן ווערן מיט גרויס חשק אידעאַליזירט פון געוויסע ריכטונגען אין דער ליטעראַטור. דער מאַנספּערזאָן ווייזט שוואַרמערישע נייגונגען צו הויכגעאַכטעטע פרויען, וואָס רייצן

---

1) זע: Sexualtheorie. 1, c.

אים אָבער נישט צו אַ ליבע-פּאַרקער, און ער איז נאָר פּאָ-
טענט אין באַצוג צו אנדערע פרויען, וואָס ער „ליבט" זיי
נישט, שעצט זיי גרינג, אדער פאראכטעט זיי גאר. 2) אָבער
עפּטערס געלונגט דעם יונגענמאַן אַ געוויסע מאָס פון אַ סינטעזע
צווישן דער נישט זינלעכער הימלישער און דער זינלעכער,
ערדישער ליבע, און זיין פאַרהעלטניש צום סעקסועלן אביעקט
כאַראַקטעריזירט זיך מיט דעם צוזאמענווירקן פון די נישט גע-
האמעוועטע און ציל-געהאַמעוועטע אינסטינקטן. לויטן סכום פון
די ציל-געהאַמעוועטע צערטלעכקייט-נייגונגען קען מען מעסטן די
הויך פון דער פארליבטקייט אין קעגנזאַץ צו די בלויזע זינ-
לעכע באַגערן.

אין די ראַמען פון אָט דער פאַרליבטקייט, וואַרפט זיך
אונז גלייך אין די אויגן דער פענאָמען פון דער סעקסועלער
איבערשאַצונג, דער פאַקט, וואָס דער געליבטער אָביעקט ליגט
נישט אונטער דער קריטיק, וואָס אַלע זיינע אייגנשאַפטן ווערן
העכער געשעצט ווי די אייגנשאַפטן פון נישט געליבטע פּער-
זאָנען, אָדער אין דער צייט, ווען דערזעלבער אָביעקט ווערט
נישט געליבט. ביי אַווירקזאַמער ארויסשטויסונג אָדער אונטערדריקונג
פון די זינלעכע שטרעבונגען באַקומט זיך די פאַלשע איינבילדונג, אַז
דער אָביעקט ווערט אויך זינלעך געליבט צוליב זיינע גייסטיקע
מע"ות, בעת ס'איז גאָר פאַרקערט; ערשט דאָס זינלעכע וויל-
געפעלן האָט אים באַשאָנקען מיט די דאָזיקע מעלות.

די שטרעבונג, וואָס פעלשט דאָ דעם אורטייל, הייסט א י-
ד ע אַ ל י ז י ר ו נ ג. אַ דאַנק דעם איז אונז פאַרלייכטערט די
אָריענטאַציע; מיר באַמערקן, אַז דער אָביעקט ווערט באַהאַנדלט
פונקט ווי דער אייגענער „איך", דאָס הייסט, אלזאָ, אַז בעת
דער פאַרליבטקייט גיסט זיך איבער אויפן אָביעקט אַ גרעסערע
מאָס פון נאַרציסטישן ליבידאָ. ביי מאַנכע פאַלן פון דעם ליבע

---

2) über die allgemeinste Erniderigung des Libes-leben Sammlung, 4 Folge, 1918.

אויסוואַל וועט עס אַפילו באַשיינפערלעך, אַז דער אָביעקט דינט צו דעם, אַז ער זאָל פאַרטרעטן דאָס אָרט פון אַן אייגענעם, נישט דערגרייכטן „איך"-אידעאַל". מען ליבט אים צוליב די פולקאָמענקייטן, וואָס מען האָט געשטרעבט פאַרן אייגענעם איך און וועלכע מען האָט זיך געקענט פאַרשאַפן אויפן דאָזיקן אומוועג פאַר דער באַפרידיקונג פון זיין נאַרציזם.

אויב די סעקסועלע איבערשאַצונג און די פאַרליבטקייט ווערן נאָך שטאַרקער, ווערט די קלאָרקייט פונם בילד נאָך מער צווייפלהאַפטער. די שטרעבונגען וואָס זענען געווענדעט אויף אַ דירעקטער סעקסועלער באַפרייונג, קענען איצט נאָך אינגאַנצן צוריקגעשטויסן ווערן, ווי ס'געשעט, למשל, רעגלמעסיק ביי דער טרומערישער ליבע פון יוגנטלעכן; דער איך ווערט וואָס אַמאָל פאָדערונגס-לאָזער, באַשיידענער, דער אָביעקט — גרויסאַרטיקער, ווערטפולער; ער באַהערשט, ענדלעך, די גאַנצע אייגנליבע פונם „איך", אַזוי אַז זיין זעלבסט-אָפּערונג ווערט אַ נאַטירלעכע קאָנסעקווענץ.

דער אָביעקט האָט, אַזוי צו זאָגן, פאַרצערט דעם איך. אין יעדן פאַל פון פאַרליבטקייט זענען פאַראַן שטריכן פון אונטערטעניקייט. באַשרענקונג פון נאַרציזם, זעלבסט-שאָדן, אין עקסטרעמע פאַלן ווערן זיי גאָר געהעכערט, און בלייבן הערשנדיק אַ דאַנק דער אַרויסשטויסונג פון די זינלעכע פאָדערונגען.

דאָס איז באַזונדערס לייכט אין פאַל פון אַן אומגליקלעכער נישט דערפילטער ליבע, ווייל נאָך יעדער סעקסועלער באַפרידיקונג קומט פאַר אַ ירידה פון דער סעקסועלער איבערשאַצונג. גלייכצייטיק מיט דער דאָזיקער „איבערגעגעבנקייט" פון דעם איך צום אָביעקט, וואָס שיידט זיך נישט אונטער פון דער סובלימירטער איבערגעגעבנקייט צו אַן אַבסטראַקטער אידיי, הערן אינגאַנצן אויף די פונקציעס, וואָס געהערן דעם „איך-אידעאַל", עס שווייגט די קריטיק, וואָס נייגט אַרויס פון דער דאָזיקער אינסטאַנץ, אַלץ וואָס דער אָביעקט טוט און פאָדערט, איז ריכטיק און פיין. דאָס געוויסן ווערט נישט אָנגעווענדעט אויף דעם אַלעם, וואָס ווערט געטון צוליב דעם אָביעקט. אין דער ליבע-פאַרבלענדונג

װערט דער מענטש א חרטה־לאָזער פאַרברעכער. די סיטואַציע לאָזט זיך פאָרמולירן אַזוי: דער אָביעקט האָט פאַרנומען ס׳אָרט פונם איך.

ס׳איז לייכט צו שילדערן דעם אונטערשיד צווישן אידענטיפיצירונג און דער פאַרליבטקייט אין אירע העכסטע דערשיינונגען וואָס הייסן פאַסצינאַציע, קנעכטישע אַנטערטעניקייט. אין ערשטן פאַל האָט זיך דער איך באַרייכערט מיט די אייגנשאַפטן פונם אָביעקט, זיך „אינטראָאיצירט״ אין זיי, לויט Ferenczei's אויסדרוק; אין צווייטן פאַל איז ער פאַראָרימט געוואָרן. האָט זיך מקריב געווען פאַרן אָביעקט, אים געשטעלט אויפן אָרט פון זיינע וויכטיקסטע באַשטאַנד־טיילן. ביי אַ נענטערע באַטראַכטונג באַמערקט מען אָבער באַלד, אַז אַזאַ שילדערונג שאַפט סתירות, וואָס זענען גאָרנישט בנמצא. עקאָנאָמיש האַנדלט זיך דאָ נישט וועגן באַרייכערונג אָדער פאַראָרעמונג; מען קען אויך באַשרייבן די עקסטרעמע פאַרליבטקייט, אַזוי אַז דער איך האָט זיך אי־טראָאיצירט דעם אָביעקט.

אפשר יועט אַן אַנדערער אונטערשיד אַרומנעמען דעם מהות פון דער זאַך. אין פאַל פון אידענטיפיצירונג איז פאַרלוירן געגאַנגען דער אָביעקט, אָדער מען האָט זיך פון אים אָפּגעזאָגט; ער ווערט דאַן אויפגעריכט אינעם איך, דער איך פאַרענדערט זיך טיילוויַיז לויט דעם פּראָטאָטיפּ פונם פאַרלוירענעם אָביעקט. אין צווייטן פאַל איז דער אָביעקט געבליבן אָפּגעהיטן און ער ווערט אַלס אַזעלכער איבערגעשאַצט מצד דעם איך און אויף זיין. דעם „איך״ס, חשבון. אָבער אויך בנוגע דעם אַנטשטייט אַ ספק, צי איז עס אַ זיכערע זאַך, אַז די אידענטיפיצירונג איז אַ תנאי פון אָפּזאָגן זיך פון אָביעקט־באַזיץ, צי קען נישט זיין אידענטיפיצירונג ביי דעם אויפגעהיטענעם אָביעקט? אָבער איידער מיר לאָזן זיך אַריין אין אַ דיסקוסיע וועגן דער דאָזיקער קאָמפּליצירטער פראַגע, קען ביי אונז אויפשיינען אַ געדאַנק, אַז אַן אַנדערע אַלטערנאַטיווע אַנטהאַלט אין זיך דאָס וועזן פון דער דאָזיקער זאַך־לאַגע, נעמלעך: צי פאַר־

נעמט דער אָביעקט דאָס אָרט פון „איך־אָדער פון „איך אידעאל״.

פון דער פארליבטקייט איז, ווארשיינלעך, נישט ווייט צום היפנאָז. די אנאלאגיע צווישן זיי ביידע ווארפט זיך אין די אויגן. די זעלבע אונטערטעניקייט, דאָס אונטערגעבן זיך, קריטיקלאָזיקייט אין באצוג צום היפנאָטיזירער, ווי אויך בנוגע דעם געליבטן אפעקט. דערזעלבער דוחק פון אייגענער איניציאַטיווע; ס'איז נישט קיין ספק: דער היפנאָטיזירער האָט פארנומען דאָס אָרט פונם „איך-אידעאל״. די אלע פארהעלטנישן זענען אינם היפנאָז נאך בולטער און שטארקער, אזוי אז עס וואָלט געווען צוועקמעסקער צו דערקלערן די פארליבטקייט מיט דער הילף פונם היפנאָז, ישט פארקערט. דער היפנאָטיזירער איז דער איינציקער אָביעקט, קיין אנדערער ווערט נישט גענומען אין אכט צוזאמען מיט אים. דאָס, וואָס דער איך לעבט אדורך אין חלום, וואָס ער פאָדערט און באפעלט, דערמאָנט אונז, אז מיר האָבן פארגעסן צו רעכענען צווישן די פונקציעס פונם איך-אידעאל, אויך די פרווון פון דער רעאליטעט 1). ס'איז נישט קיין וואונדער, וואָס דער איך האלט אלס רעאל יעדע עמפינדונג, אויב נאָר די פסיכישע אינסטאנץ, וואָס האָט זיך פריער באשעפטיקט מיט די פרווון פון דער רעאליטעט, פארנעמט דאָס ארט פון דער דאזיקער רעאליטעט. דאָס פולע פעלן פון שטרעבונגען מיט אומגעהאמעוועטע סעקסועלע צילן העלפט צו דער עקסטרעמער ריינקייט פון דערשיינונגען. די היפנאָטישע באציונג איז א נישט געבונדענע פארליבטע איבערגעגעבנקייט מיט דער אויסשליסונג פון סעקסועלער באפרידיקונג, בעת ביי דער פארליבטקייט ווערט זי צייטווייליק אָפגעלייגט און פארבלייבט ווייטער אויפן אונטערשטן פלאן אלס א שפעטערדיקע ציל-מעגלעכקייט.

---

1) Metapsychologishe Ergänzung zur Traumlehre, Sammlung kleiner Schriften zur Neurosenlehre, Vierte Folge. 1923.

פון דער צווייטער זייט אָבער, קענען מיר אויך זאָגן, אַז די היפּנאָטישע באַציִען זענען — אויב ס'איז דורכלאָזבאַר אַזאַ אויסדרוק — אַ מאַסע-פאָרמירונג פון צוויי מענטשן. דער היפּנאָז איז נישט קיין גוטער פאָרמירונגס-אָביעקט מיט דער מאַסע, ווייל גיכער איז ער אידענטיש מיט איר. ער איזאָלירט פון דעם קאָמפּליצירטן באַשטאַנד פון דער מאַסע איין עלעמענט: דאָס פאַרהאַלטן זיך פונם מאַסן-יחיד צום פירער. מיט דער דאָזיקער אונטערשטרייכונג פון דער צאָל שיידט זיך אונטער דער היפּנאָז פון דער מאַסע, ווי ער שיידט זיך אונטער פון דער פאַרליבט-קייט דורך פעלן פון ריין סעקסועלע שטרעבונגען: ער איז דער מיטל-וועג צווישן זיי ביידע.

ס'איז אינטערעסאַנט צו זעען, אַז דוקא די ציל-געהאַמע-וועטע סעקסועלע שטרעבונגען שאַפן דויערהאַפטיקע צוזאַמענ-בונדן צווישן די מענטשן: דאָס פאַרשטייט מען לייכט פון דעם פאַקט, וואָס די דאָזיקע שטרעבונגען זענען נישט פעיק אויף אַ פולקאָמער באַפרידיקונג, בעת די נישט-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען ליידן אַן אויסערגעוויינלעכע דערנידערונג, יעדעס מאָל נאָכן דערגרייכן דעם סעקסועלן ציל.

די זינלעכע ליבע איז באַשערט צו שטילן זיך אין דער באַפרידיקונג. כדי זי זאָל ווייטער געדויערן, מוז זי פון אָנהייב אָן פאַרטרעטן ווערן דורך ריין צערטלעכע, ד. ה. ציל-געהאַמע-וועטע קאָמפּאָנענטן אָדער באַזיצן עפּעס ענלעכעס.

דער היפּנאָז וועט אונז לייכט לייזן דאָס רעטעניש פון דער ליבידאָ-קאָנסטיטוציע, אויב ער גופא וואָלט נישט געהאַט אין זיך אַזעלכע שטריכן, וואָס בינדן זיך נישט אַריין אין דער ביז אַהעריקער ראַציאָנעלער דערקלערונג — ווי אַ פאַרליבטקייט מיט דער אויסשליסונג פון דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען. אין אים איז נאָך פאַראַן אַ סך וואָס איז אומפאַרשטענדלעך, מיסטיש. ער אַנטהאַלט אַ צומיש פון געליימטקייט, וואָס

דרינגט אַרויס פון דער פאַרהעלטעניש צווישן שטאַרקן צום שוואַכן, הילפלאָזן, וואָס איז אין איבערגאַנג צום היפּנאָז, וועלכער ווערט אַרויסגערופן ביי חיות צוליב שרעק. דער אופן, ווי אַזוי עס ווערט אַרויסגערופן דער היפּנאָז, זיין באַציונג צום שלאָף איז נישט קלאָר, און דער רעטענישהאַפטער אויסקלויב פון פּערזאָנען, וואָס זענען צוגעפּאַסט צו אים, ווייזט אָן אויף אן אומבאַקאַנטן מאָמענט, וואָס ווערט אין אים פאַרווירקלעכט און וואָס מאַכט אפשר מעגלעך די ריינהייט פון די ליבידאָ-איינשטעלונגען. עס איז אויך באַמערקנסווערט, אַז אָפט קען דער מאָראַלער געוויסן פון דער היפּנאָטיזירטער פּערזאָן ווייזן אַ ווידערשטאַנד אפילו ביי אַ פולקאָמער סוגעסטיאַנירטער נאָכגיביקייט. אָבער דאָס קאָן פאָרקומען דערפאַר, ווייל ביים היפּנאָז, ווי דאָס ווערט געטון אין ס'רוב פאַלן, קען בלייבן אַ וויסן, אַז דאָ האַנדלט זיך נאָר וועגן אַ שפּיל, אַ נישט-ריכטיקע רעפּראָדוקציע פון אַן אַנדערע, ווייט-לעבנס-וויכטיקער סיטואַציע.

אַ דאַנק די ביז איצטיקע באַטראַכטונגען זענען מיר פולקאָם צוגעגרייט אָנצוצייכענען אַ פאָרמול פון דער ליבידאָ-קאָנסטיטוציע פון דער מאַסע, ווייניקסטנס פון אַזאַ מאַסע, ווי כּי'י האָבן זי באַטראַכט ביז איצט, אַזאַ, וואָס האָט, אַלזאָ, אַ פירער און וואָס האָט נישט געקענט באַקומען אַ צווייטן מאָל אַ צו-גוי'סע „אָרגאַניזירטקייט", די אייגנשאַפטן פון אינדיווידואום. אַזאַ אורשפּרינגלעכע מאַסע איז אַ צאָל פון אינדיווידמען, וואָס האָבן אַוועקגעשטעלט איינעם און דעמזעלבן אָביעקט אויפן אָרט פון זייער „איך-אידעאַל" און צוליב דעם אידענטיפיצירן זיי זיך איינער מיטן צווייטן אין זייער „איך". די דאָזיקע פאַרהעלטניש לאָזט זיך פאַרשטעלן אויף אַ גראַפישן אופן אַזוי:

IX

דער סטאַדע אינסטינקט.

מיר וועלן זיך נאָר פרייען אַ קורצע צייט מיט דער אי-
לוזיע, אַז דורך דער דאָזיקער פאָרמול האָבן מיר כלומרשט גע-
וויזן דעם רעטעניש וועגן מאַסע. באַלד מוז אונז באַאומרואיקן
דער געדאַנק, אַז מיר האָבן זיך, וועזנטלעך, פאַררופן אויף דעם
רעטעניש פון היפּנאָז אין וועלכן עס איז פאַראַן נאָך אַ סך
נישט דערליידיקטע פּונקטן, און דאָן ווייזט אונז אַן אַנדערע
טענה דעם ווייטערדיקן וועג.

מיר דאַרפן צו זיך זאָגן, אַז די פיל אַפעקטיווע צוזאַמענ-
בונדן, וואָס מיר באַמערקן אין דער מאַסע, זענען גענוג כדי
צו דערקלערן איינע פון אירע כאַראַקטעריסטישע שטריכן: דער
מאַנגעל אין זעלבסשטענדיקייט און איניציאַטיוו ביים יחיד, די
גלייכאַרטיקייט פון זיין רעאַקציע מיט אַלע אַנדערע, זיין דער-
נידערונג, אַזוי צו זאָגן, צום מאַסן-אינדיווידואום. אָבער די מאַ-
סע ווייזט אויף עפּעס מער, ווען מיר באַטראַכטן זי אַלס
גאַנצעס.

די שטריכן פון אָפּשוואַכונג פון אינטעלעקטועלער טעטי-
קייט, די געהאַמעוועטע אַפעקטיוויטעט, די אומפעיקייט צו מעַטי-
קונג און צו אָפּלייגן, די נייגונג איבערצוטרעטן אַלע גרעניצן

אין די געפילס-אויסדרוקן, און די נייגונג צו א פולן איבער-גאנג פון דידאַקטישע אויסדרוקן אין מעשים — דאָס אַלץ און ענלעכעס, וואָס ווערט אַזוי איינדרוקספול געשילדערט ביי לע-באָנען — שאפט א נישט אָפּלייקנבאַר בילד פון רעגרעסיע פון דער גייסטיקער סעטיקייט, וואָס געפינט זיך אויף א פריערדי-קער שטופע. און מיר געפונען דאָסזעלבע, נישט ווערנדיק פאר-חידושט, ביי די ווילדע מענטשן אָדער קינדער. אזא רעגרעסיע איז באזונדערס אן אייגנשאַפט פון דער פשוטער מאסע, בעת ביי אַ הויך-אָרגאניזירטער, קינסטלעכער-מאַסע קען זי, ווי מיר האָבן געהערט, נישט גיין צו ווייט.

אַזוי ארום באקומען מיר אן איינדרוק פון אַ צושטאנד, אין וועלכן עס זענען צו-שטארק די איינצעלנע געפילס-נייגונגען און דער פערזענלעכער אינטעלעקטועלער אקט, אזוי אז זיי זאלן זיך אליין באווייזן, און זיי מוזן דורכאויס ווארטן אויף פארשטארקונג דורך א גלייכארטיקער איבערחזרונג מצד אנדערע. מיר וועלן דערמאָנען וויפיל פון די פענאמענס פון אפהענגי-קייט געהערן צו דער נאָרמאַלער קאָנסטרוקציע פון דער מענ-טשלעכער געזעלשאפט, ווי ווייניק עס געפינט זיך אין איר אָריגינעל-קייט, פערזענלעכער מוט, ווי שטאַרק יעדער איינצעלנער מענטש גע-פינט זיך אין דער מאכט פון די באשטימונגען פון דער מאסן-נשמה, וואָס אַנטפּלעקן זיך אַלס ראַסן-אייגנאַרטיקייטן, פראָפעס-יאָנעלער פאַראורטייל, עפנטלעכע מיינונג א.ד.גל. דער רעטעניש פון דעם סוגעסטיאָנירטן איינפלוס ווערט נאָך גרעסער, יוען מיר וועלן נאָך צוגעבן, אַז ער ווערט אויסגעפרווווט נישט נאָר דורכן פירער, נאָר אויך דורך יעדן איינצלנעם. און מיר מאכן זיך אַ פאָרוווּרף, אַז מיר האָבן איינזייטיק געשילדערט די באַציונג צום פירער, נישט געבנדיק קיין אכט אויפן אַנדערן פאַקטאָר פון קעגנזייטיקער סוגעסטיע.

זייענדיק אזוי ארום אָנגעוויזן אויף באַשיידנקייט, זענען מיר גענייגט צוצוהערן זיך צו אן אנדערער שטים, וואָס זאָגט אונז צו אַ דערקלערונג אויף די איינפאַכסטע גרונט-יסודות. אזאַ דערקלערונג נעם איך פון W, Trotter's קלוג בוך וועגן סטאַדע-

אינסטינקט, און איך באַדויערט נאָר, וואָס עס האָט נישט אינ-
גאַנצן אויסגעמיטן די אַנטיפּאַטיע, וואָס איז אַ רעזולטאַט פון
דער לעצטער גרויסער מלחמה. 1)

ט ר א ט ט. ע ר איז ביי דער מיינונג, אַז די אַלע צוגעשרי-
בענע גייסטיקע פענאָמענס ביי דער מאַסע דרינגען אַרויס פון
דעם סטאַדע אינסטינקט (gregariousnesss) וועלכער דערשיינען
אַלעס איינגעבוירענע אַזוי ווי ביי מענטשן, אַזוי אויך ווי
ביי בעלי-חיים. די דאַזיקע סטאַדישקייט איז ביאָלאָגיש
אַן אַנאַלאָגיע און אויך ווי אַ פאַרזעצונג פון דער פיל-צעלי-
קייט; לויטן זין פון דער ליבידא-טעאָריע איז זי א ווייטערער
אויסדרוק פון דער ליבידא ארויסגייענדיקער נייגונג פון אלע
גלייכארטיקע לעבעדיקע וועזנס זיך צו פאראייניקן צו וואָס-אַמאָל
מער ארומנעמענדיקער איינהייטן. 2) דער איינצעלנער מענטש פילט
זיך נישט פולקאָם (incomplete), ווען ער איז אַליין. שוין די
אַנגסט פון אַ קליין קינד איז דער אויסדרוק פון סטאַדע-אינ-
סטינקט. דער ווידערשפּרוך קעגן דער סטאַדע באַשטייט אין דעם
אָפּטיילן זיך פון איר און דאָס ווערט דעריבער מיט מורא
אויסגעמיטן. די סטאַדע אָבער וואַרפט אָפּ יעדע נייע, נישט-גע-
וווינטע זאַך. דער סטאַדע אינסטינקט איז עטוואָס אורשפּרינגלע-
כעס וואָס קען זיך ווייטער נישט אויפלייזן (which cannot be
Trotter split up) רעכנט אויס אַ רייע פון נייגונגען (אָדער אינ-
סטינקטן), וואָס ער האַלט פאַר אורשפּרינגלעכע:

דער אינסטינקט פון זעלבסט-דערהאַלטונג, דערנידערונג
און געשלעכטלעכקייט פון דער סטאַדע. דער לעצ-
טער אינסטינקט פאַלט אָפּט אַריין אין אַ לאַגע, וואָס שטעלט
זיך אַקעגן די איבעריקע אינסטינקטן. שולד-באַוואוסטזיין און
פליכט געפיל זענען די כאַראַקטעריסטישע באַזיצן פון אַ -gre

1) W Trotter: Instinct of the Herd in Peace and War, London, 1916.

2) זע מיין ארבעט. Jenseits des Lustprinzip. Beiheft zur Internationaler Zeitszchrift für Psychoanalyse, VI. 1920.

ג garious animal. פון סטאדע-אינסטינקט גייען ' רויס לויט Trotter, די ארויסדרענגנדיקע כוחות, וואָס דער פסיכאָ-אנאליז האָט אנטדעקט אין „איך“, און פאָלגלעך, אויך דער ווידערשטאנד, אויף וועלכן דער דאָקטער טרעפט אָן בעתן פסיכאָ-אנאליטישן דהיילן. די שפראַך פארדאנקט איר באטייט דער פעיקייט צו א קעגנזייטיקער פארשטענדיקונג אין דער סטאדע, אויף איר שטיצט זיך הויפּטזעכלעך די אידענטיפיצירונג פון די איינצעלנע מענטשן איינער מיטן צווייטן.

אזוי ווי לעבאָן האָט אין מיטל-פונקט פון זיין אויפמערקזאמקייט געשטעלט איבערוויגנד די כאראקטעריסטישע נישט-דויערדהאפטיקע מאסע און Mc Dougall — די סטאבילע געזעלשאפטן, פונקט אזוי האָט Trotter געלייגט אויפמערקזאמקייט אויף די אלגעמיינסטע פארבינדונגען, אין וועלכע דער מענטש, דער לייב פון די פאָליטיקער 2) לעבט, און זיי געגעבן א פסיכאָלאָגישע באגרינדונג: Trotter דארף אָבער נישט זוכן דעם סוד פון סטאדע־אינסטינקט, ווייל ער באצייכנט אים אלס אורשפּרינגלעך און נישט מער אויפלייזבאר. זיין באמערקונג, אז Boris Sidis האלט דעם סטאדע-אינסטינקט אלס א אָפּשטאמענדיקן פון סוגעסטיאָנירבארקייט, איז, צו זיין גליק, איבע־פליסיק; דאָס איז א דערקלערונג לויטן באקאנטן אומב: פרידיקטן מוסטער; און די פארקערטע הנחה, ד. ה. אז די סוגעסטיאָנירבארקייט שטאמט אָפּ פון סטאדע-אינסטינקט, ווייזט זיך מיר אויס צו זיין מער וואָרשיינלעכער.

אָבער קעגן Trotter's שילדערונג קען מען מענהען מיט מער רעכט, ווי קעגן אנדערע; טענהען, פאר וואָס זי לייגט צו ווייניק אכט אויף דער ראָל פון פירער אין דער מאסע בעת מיר זענען גיכער גענייגט צום קעגנזעצלעכן אורטייל,

---

סטאדע-חיה.

2) אין אריגינאל אין גריכיש

אז מ׳קען נישט פארשטיין דעם מהות פון דער מאסע, ווען מען פארנאכלעסיקט דעם פירער.

דער סטאַדע־אינסטינקט לאָזט איבערהויפט נישט איבער קיין אָרט פאַרן פירער. ער, דער פירער, קומט נאָר צופעליק אריין אין דער סטאַדע, און אין צוזאַמענהאַנג מיט דעם שטייט דער פאַקט, וואָס פון דעם דאָזיקן אינסטינקט איז נישטאָ קיין וועגן צו א באַדערפעניש אין אַ גאָט; דער סטאַדע פעלט אַ פאַסטוך. אויסער דעם קען מען Trotter's שילדערונג אונטערגראָבן פסיכאָלאָגיש, ד. ה. מען קען ווייניקסטנס מאַכן וואַרשיינלעך, אַז דער סטאַדע־אינסטינקט איז יאָ אויפלייזבאַר, ער איז נישט אַזוי אורשפּרינגלעך אין דעם זעלבן זין ווי דער אינסטינקט פון זעלבסט־דערהאַלטונג און ווי דער אינסטינקט פון געשלעכט.

ס׳איז נאַטירלעך נישט לייכט נאָכצופאָרשן די אָנטאָגעזע פון סטאַדע־אינסטינקט. די מורא פון קליינעם קינד, ווען מ׳לאָזט עס איבער אַליין, (וואָס Trotter טייטשט שוין אויס אלס אויסדרוק פונם אינסטינקט) לאָזט אָבער צו אן אנדערע אויסטייטשונג. זי געהערט דער מוטער, שפּעטער אַנדערע אָנפארטרויטע פערזאָנען, און איז דער אויסדרוק פון אַ נישט־דערפילטער בענקשאַפט, מיט וועלכער דאָס קינד ווייסט נישט, וואָס צו טון, סיידן צו פארוואַנדלען זי אין מורא.[1] די מורא פונם איינזאַמען קליינעם קינד ווערט אויך נישט קלענער ביים אָנבליק פון אנדערע באַליביקע פערזאָנען „פון דער סטאַדע”; נאָר פארקערט, דאָס צוקומען פון אַזאַ „פרעמדן” רופט ערשט ארויס די מורא. דאַן זעט מען נישט אַ לאַנגע צייט ביים קינד דעם סטאַדע־אינסטינקט אָדער מאַסן־געפיל. אַזאַ אינסטינקט און געפיל שאַפט זיך ערשט אין די פיל קינדער שטובן, פון זייער פארהעלטעניש צו די עלטערן, און

1) זע: Vorlesungen zur Einfuhrung in die Psychoanalyse, uber die Angst.

געמלעך, אלס רעאקציע אויף דער אנהייבנדיקער קנאה, מיט
וועלכער דאָס עלטערע קינד באגעגנט דאָס יונגערע. דאָס על·
טערע קינד וואָלט, פארשטייט זיך, געוואָלט אויסער ארויסשטויסן
דעם קלענערן, ווייט האלטן פון די .עלטערן און צונעמען ביי
אים אלע רעכט, אָבער צוליבן פאקט, וואָס אויך דאָסדאָזיקע
קינד — ווי די אלע שפּעטערדיקע ווערט אויף א גלייכן אופן
געליבט פון די עלטערן, און צוליב דער אוממעגלעכקייט פעסט
צו דהאלטן זיין פיינטלעכע שטימונג און שאָדן פאַר זיך, ווערט
ער געצוווּנגען צו אידענטיפיצירן זיך מיט אנדערע קינדער,
און ביי דער קינדער-מאַסע אנטשטייט א מאַסן-אָדער געמיינ·
שאַפטס-געפיל, וואָס באקומט אין דער שול זיין ווייטערדיקע
אַנטוויקלונג. די ערשטע פאָדערונג פון דער דאָזיקער רעאקציע
איז די גערעכטיקייט. די גלייכע באהאנדלונג פון אלע. עס
איז באקאנט, ווי הויך און ענערגיש עס דרוקט זיך אויס די
דאָזיקע פאָדערונג אין דער שול. אויב מען קען נישט אליין
זיין דער פריווילעגירטסטער, זאל לכל-הפחות קיינער נישט פרי·
ווילעגירט ווערן. מען וואָלט געקענט האלטן פאַר אוממוּראַשיינ·
לעך די דאָזיקע פארוואנדלונג און פארטרעטונג פון אייפערזיכט
דורך א מאסן-געפיל אין שול-און קינדער-שטוב, ווען מען
וואָלט נישט שפּעטער ווידער באַמערקט דעם זעלבן פּראָצעס
אונטער אנדערע פארהעלטנישן. לאָמיר זיך דערמאָנען אין דער
חברה פון טרוימעריש-פאַרליבטע פרויען און פּרייליינס, וואָס
רינגלען ארום דעם זינגער אָדער פּיאַניסט נאָך זיין פאָרשטעלונג.
געוויס, ס'פּאסט פאר זיי צו זיין אייפערזיכטיק איינע אויף
דער צווייטער, אָבער צוליב דער גרויסער צאָל און דער אומ·
מעגלעכקייט צו דערגרייכן דעב ציל פון זייער פארליבטקייט,
זאָגן זיי זיך אָפּ פון דעם, און אנשטאט צו רייסן די האָר
איינע ביי דער צווייטער, האנדלען זיי ווי אן אייגהייטלעכע
מאַסע, צערטלען, פאַרוויילן בייזאַמען דעם קינסטלער און זיי
וואָלטן געוועז צופרידן צו טיילן זיך מיט זיינס אלאָק. זיי,
אורשפּרינגלעכע קאנקורענטקעס, האָבן זיך געקענט אידענטיפיצירן
איינע מיט דער צווייטער, אַדאַנק דער גלייכער ליבע צו דעם

זעלבן אָביעקט. ווען אַן אינסטינקט־סיטואַציע, ווי געוויינלעך, איז פֿעיק אויף פֿאַרשידענע אויסגאַנג, וועלן מיר זיך נישט וונדערן, וואָס עס קומט צושטאַנד יענער אויסגאַנג, מיט וועלכן ס׳איז פֿאַרבונדן די מעגלעכקייט פֿון אַגעוויסער באַפֿרידיקונג, בעת אַן אַנדערער, אַליין אַנענטער שטייענדיקער בלייבט הינטערשטעליק, ווייל די רעאַלע פֿאַרהעלטנישן אים דערמעגלעכן די נישט דערגרייכונג פֿון דאָזיקן ציל.

דאָס, וואָס מען געפֿינט שפּעטער אין דער געזעלשאַפֿט ווירקזאַם אַלס געמיינזאַמער גייסט, esprit de corps א. א. וו. לייקנט נישט אָפּ זיין אָפּשטאַמונג פֿון דער אורשפּרינגלעכער קנאה. קיינער דאַרף זיך נישט אַרויסרוקן אויבן אָן, יעדער דאַרף זיין גלייך צום אַנדערן און האָבן דאָס זעלבע: סאָציאַלע גערעכטיקייט האַטייט, אַז מען זאָגט זיך אַליין אָפּ פֿון אַסך זאַכן, כּדי אויך די אַנדערע זאָלן זיך מוזן אָפּזאָגן דערפֿון, אָדער, וואָס עס איז דאָס זעלבע: זיי זאָלן דאָס נישט קענען פֿאָדערן. די דאָזיקע פֿאָדערונג צו גלייכהייט איז דער שורש פֿון דעם סאָציאַלן געוויסן און פֿון דעם פֿליכט־געפֿיל. אויף אַן אומדערוואַרטעטן אופֿן אַנטפּלעקט זיך די דאָזיקע פֿאָדערונג אין דער מורא פֿאַר אָנשטעקונג ביי די סיפֿיליטיקער, וואָס מיר האָבן זיך אויסגעלערנט צו פֿאַרשטיין אַדאַנק דעם פּסיכאָאַנאַליז. די מורא פֿון די דאָזיקע אומגליקלעכע אַנטשפּרעכט זייער שטאַרקן ווידערשטאַנד קעגן דעם אומבאַוווסטזיניקן ווונטש צו פֿאַרשפּרייטן זייער אינפֿעקציע אויף אַנדערע מענטשן, דען פֿאַרוואָס זאָלן זיי אַליין זיין אינפֿיצירט און אויסגעשלאָסן פֿון אַזוי פֿיל זאַכן, בעת די אַנדערע זענען נישט אויסגעשלאָסן? דער שיינער אַנעקדאָט וועגן שלמה המלכס משפּט האָט אויך דעמזעלבן שורש. אויב דער איינער פֿרוי איז געשטאָרבן אַ קינד, זאָלן די אַנדערע אויך נישט האָבן קיין לעבעדיק קינד. אַ דאַנק דעם דאָזיקן פֿאַרלאַנג איז מען געוויער געוואָרן וועלכער פֿרוי ס׳איז געשטאָרבן ס׳קינד.

דאָס סאָציאַלע געפֿיל שטיצט זיך, אַלזאָ, אויף דער פֿאַרוואַנדלונג פֿון אַ פֿריִער פֿיינטלעכן געפֿיל אין אַ פּאָזיטיוו

באַטאָנטע צוגעבונדטקייט. וואָס האָט דעם כאַראַקטער פון אידענטי-פיצירונג. אויף וויפיל מיר האָבן ביז אַהער נאָכגעזען דעם דאָזיקן פּראָצעס, ווייזט זיך אויס, אַז די דאָזיקע פאַרוואַנדלונג קומט פאָר אונטערן איינפלוס פון אַ געמיי זאַמער צערטלעכער צוגעבונדטקייט צו אַ פערזאָן, וואָס שטייט מחוץ דער מאַסע. אונזער אַנאַליז פון אידענטיפיצירונג איז פאַר אונז אַליין נישט ריין אויסשעפנדיק. אָבער פאַר אונזער איצטיקן צוועק איז גענוג, אויב מיר קומען צוריק צו דעם פונקט, אַז די מאַסע פאָדערט די קאָנזעקווענטע דורכפירונג פון גלייכהייט. מיר האָבן שוין בעתן באַטראַכטן די ביידע קינסטלעכע מאַסן — קירך און אַרמיי — געהערט, אַז דער ערשטער תנאי פון זיי איז, אַז אַלע זאָלן גלייך געליבט ווערן פון דעם פירער. מיר דאַרפן אָבער נישט פאַרגעסן, אַז די גלייכהייט-פאָדערונג פון דער מאַסע גילט נאָר פאַר די איינצעלנע מענטשן פון דער מאַסע, נישט פאַרן פירער. אַלע איינצעלנע מענטשן דאַרפן זיין גלייך צווישן זיך, אָבער אַלע ווילן זיי באַהערשט ווערן פון אַ פירער. גלייכע צווישן זיך, וואָס קענען זיך אידענטיפיצירן איינער מיטן צווייטן, און איין איינציקער וואָס שטייט העכער פאַר אַלע — אָט דאָס איז די סיטואַציע, וואָס מיר געפונען פאַרווירקלעכט אין אַ לעבנס-פעיקער מאַסע. מיר דערלויבן זיך, אַלזאָ צו קאָריגירן Trotter's אויסדרוק, אַז דער מענטש איז אַ ס ט אַ ד ע-ח י ה אין מיר זאָגן, אַז ער איז אַסך מער ווי אַ ה אָ ר ד ע-ח י ה. ער איז אַן איינצעלן וועזן פון אַ האָרדע, וואָס ווערט אָנגעפירט דורך אַן אָנפירער.

א

די מאַטע און די אור־ האָרדע

אין יאָר 1912 האָב איך מסכים געווען מיט טש. דאַרווינס השערה, אַז די אור־פאָרם פון דער מענטשלעכער געזעלשאַפט איז געווען די האָרדע, וואָס איז געווען אומבאַשרענקט באַהערשט פון אַ שטאַרקן „ער“. איך האָב מיך באַמיט צו דערווייזן, אַז דער גורל פון דער דאָזיקער האָרדע האָט איבערגעלאָזט נישט־צערשטערבאַרע שפורן אין דער מענטשלעכער געשיכטע, ספּעציעל אַז די אַנטוויקלונג פון טאָטעמיזם, וואָס נעמט אין זיך אַריין די התחלות פון רעליגיע, זיטלעכקייט און סאָציאַלער צעגלידערונג, שטייט אין צוזאַמענהאַנג מיט דעם געוואַלטזאַמען טויט פונם אויבעראָנפירער און די פאַרוואַנדלונג פון דער פאָטער־האָרדע אין אַ ברודער־געמיינדע 1). דאָס איז, אמת, נאָר אַ השערה ווי אַסך אַנדערע, מיט וועלכע דער פּרע־היסטאָריקער פרוווט צו באַלייכטן די פינצטערניש פון דער אור־צייט. — אַ just so story האָט דאָס וויציק אָנגערופן אַ נישט

1) Totem und Tabu 2 Auflage, 1920.

נישט-פרינטלעכע ענגלישער קריטיקער — אָבער איך מיין, אַז עס איז אַ כּבוד פאַר אַזאַ השערה, אויב זי ווייזט זיך אויס אַלס צוגעפּאַסט צו שאַפן אַ צוזאַמענהאַנג און פאַרשטענדניש אויף וואָס אַמאָל מער נייע געביטן.

די מענטשלעכע מאַסן ווייזן אונז ווידעראַמאָל דאָס באַ־קאַנטע בילד פון דעם איבערשטאַרקן יחיד אינמיטן פון אַ חברה פון גלייכע חברים; דאָס זעלבע בילד בלייבט אויך אין אונזער פאָרשטעלונג וועגן דער אור־האָרדע. די פּסיכאָלאָגיע פון דער דאָזיקער מאַסע, ווי מיר קענען זי פון די אָפט דערמאַנטע באַשרייבונגען — דאָס פאַרשווינדן ווערן פון דער באַוווסטזיני־קער איינצעלנער פּערזענלעכקייט, די אָריענטירונג פון געדאַנקען און געפילן אין גלייכע ריכטונגען, די איבערהערשאַפט פון דער אַפעקטיוויטעט און פונעם אומבאַוווסטזיניקן גייסטיקן, די טענדענץ צו דער אומפאַרזאַמטער אויספירונג פון אויפטויכנדיקע כוונות — דאָס אַלץ אַנטשפּרעכט דעם צושטאַנד פון רעגרעסיע צו אַ פּרימיטיווער גייסטיקער טעטיקייט, וואָס מען וואָלט טאַקע געקענט צושרייבן דער אור־האָרדע. 1)

1) פאר דער אור-הארדע מוז באזונדערס גילטן דאס, וואס מיר האבן שוין פריער באשריבן אין דער אלגעמיינער כאראקטעריסטיק פון מענטשן. דער ווילן פון יחיד איז געווען צו שוואך, ער האט נישט פארטרויט זיינע מעשים. עס זענען נישט צושטאנד געקומען קיין אנדערע אימפולסן, אחוץ קאלעקטיווע, עס איז געווען נאר א געמיינזאמער ווילן, נישט קיין איינציקער. די פארשטע־לונג האט נישט זיך געוואגט אויסצוגיסן אין א ווילן, אויב זי איז נישט פאר־שטארקט געווארן דורך דער עמפינדונג פון איר אלגעמיינער פארברייטונג. די דאזיקע שוואכקייט פון דער פארשטעלונג ליגט אין דער דערקלערונג פון דער שטארקייט פון דער געפיל-צוגעבונדנקייט, וואס איז געמיינזאם פאר אלע אבער די גלייכארטיקייט פון די לעבנס-אומשטענדן און דאס פעלן פון א פרי־וואטן אייגנטום — האבן באשטימט די גלייכפארמיקייט פון די אינטעלעקטועלע אקטן ביי דעם איינצעלנעם מענטשן.

אויך די עקסקרעמענטאלע באדערפענישן שליסן נישט אויס די געמיינ־

די מאַסע, שײַנט אונז, אַלזאָ, צו זײַן אַ ווידעראָפּשפּיגל פון דער אור-האָרדע. פּונקט ווי דער אור-מענטש לעבט אין יעדן אײנצעלנעם מענטש, אַזוי אויך קען פון יעדער באַליביקער מענטשן-מענגע — ווידער אַנטשטײן די אור-האָרדע; אויף וויפיל די מאַסע באַהערשט געוויינלעך די מענטשן, דערקענען מיר אין איר די פאָרזעצונג פון דער אור-האָרדע. מיר מוזן ציען אַ שלוס, אַז די פּסיכאָלאָגיע פון דער מאַסע איז די עלטסטע מענטשן-פּסיכאָלאָגיע. דאָס וואָס מיר האָבן אויסגעטײלט אַלס אינדיווידועלע פּסיכאָלאָגיע, פאַרנאַכלעסנדיק אַלע איבעריקע מאַסן, איז אויסגעוואַקסן ערשט שפּעטער, שטופּנווײַז און, אַזוי צו זאָגן, נאָך אַלץ נאָר טײלווײַז פון דער אַלטער מאַסן-פּסיכאָלאָגיע. מיר וועלן נאָך וואַגן פּרוּוון אָנצווײַזן דעם אויסגאַנגס-פּונקט פון דער דאָזיקער אַנטוויקלונג.

די נאָענטע איבערטראַכטונג ווײַזט אונז אין וועלכן פּונקט די דאָזיקע מײנונג דאַרף אַ באַריכטיקונג. די אינדיווידועלע פּסיכאָלאָגיע איז מן הסתם אַלט ווי די מאַסן-פּסיכאָלאָגיע, ווײַל פון אָנהײב אָן זענען געווען צוויי פּסיכאָלאָגיעס: אײנע פון די מאַסן-יחידים, און די צווייטע פון די פעטער, אויבעראָנפירער, ראשים, די אײנצעלנע מענטשן פון דער מאַסע זענען געווען אַזוי געבונדן, ווי מיר זעען דאָס נאָך הײַנט. אָבער דער פאָטער פון דער אור-האָרדע איז געווען פרײַ. זײַנע אינטעלעקטועלע אַקטן זענען אויך אַלס באַזונדערע געווען שטאַרק און אומאָפּהענגיק, זײַן ווילן האָט נישט געדאַרפט האָבן קײן באַקרעפטיקונג דורך די אַנדערע מענטשן, מיר

אמקייט, ווי מען קען דאס באמערקן ביי קינדער און זעלנער. דער איינ־ציקער אומבאַדינגטער אויסנאַם איז דער סעקסועלער אקט בעת וועלכן א דריטע פּערזאן איז, ווייניקסטנס, איבריק; אין ערגסטן פאל איז זי פאַרור־טיילט צו א פּיינלעך אפּווארטן. וועגן דער רעאקציע פון די סעקסועלע באַ־דערפנישן (די געניטאל - באַפרידיקונג) קעגן דעם סטאדע - אינסטינקט וע ווייטער.

ליבידא-ארטיק וו״י נעמען קאָזעקוועַנט אָן, אז זיין איך איז ניקער געווען געבונדן, ער האָט קיינעם נישט ליב געהאט אחוץ זיך, און די אַנדערע האָט ער ליב געהאַט אויף אַזויפיל וויפיל זיי האָבן געדינט פאַר זיין באַדערפניש, זיין „איך״ האָט נישט אַוועקגעגעבן די אָביעקטן קיין איבריקס.

ביים אויפגאַנג פון דער געשיכטע פון דער מענטשהייט איז ער געווען דער איבערמענטש, וועלכן ניטשע האָט ערשט דערוואַרט אין דער צוקונפט. נאָך היינט דאַרפן די מאַסן-אינדיווידומען די אילוזיע, אַז זיי ווערן געליבט פון פירער אין אַ גלייכער און גערעכטער מאָס, אָבער דער פירער גופא דאַרף קיין אַנדערע נישט ליב האָבן, ער דאַרף האָבן די נאַטור פון אַ הערשער, זיין אַבסאָלוט נאַרציסטיש, אָבער זיכער אין זיך און זעלבסשטענדיק. מיר ווייסן, אַז די ליבע שטערט דעם נאַרציזם. און מיר וואָלטן געקענט אָנווייזן, ווי אַזוי אַרום זי איז געוואָרן אַ קולטור-פאַקטאָר, אַדאַנק דער דאָזיקער ווירקונג.

דער אור-פאָטער פון דער האָרדע איז נאָך נישט געווען אומשטערבלעך, ווי ער איז עס שפּעטער געוואָרן, אַדאַנק פאַרגעטערונג, ווען ער איז געשטאָרבן, האָט מען געמוזט פאַרטרעטן זיין אָרט; זיין אָרט האָט וואַרשיינלעך פאַרנומען דער יונגסטער זון, וואָס אוז ביז דאַן געווען אַ מאַסן-יחיד ווי אַלע אַנדערע. עס מוז, אַלזאָ, זיין אַ מעגלעכקייט צו פאַרוואַנדלען די פּסיכאָלאָגיע פון דער מאַסע אין אַן אינדיווידועלער פּסיכאָלאָגיע; עס מוז געפונען ווערן אַ תּנאַי, אונטער וועלכן עס זאָל לייכט פאָרקומען אַזאַ פאַרוואַנדלונג, פּונקט ווי עס איז מעגלעך פאַר די בינען, אין אַ נויטפאַל, צו באַשטימען אַ קעניגין פון אַ לאַרווע אַנשטאַט אַן אַרבעטערין. דאַן קען מען זיך פאָרשטעלן נאָר דאָס: דער אור-פאַטער האָט געשטערט זייַנע זין די דירעקטע באַפרידיקונג פון זייערע סעקסועלע שטרעבונגען; ער האָט זיי געצוווּנגען צו אַבסטינענץ און, פאָלגלעך, צו געפילס-צוגעבונדנקייט איינער צום צווייטן, וואָס האָבן געקענט אַרויסגיין פון שטרעבונגען, מיט

געהאָמעוועטע סעקסועלע צילן. ער האָט זיי אויפגעצווונגען, אַזוי צו זאָגן, די כאַסן פּסיכאָלאָגיע. זיין סעקסועלע אייפערזוכט און זיין טאָלעראַנץ זענען אין דער לעצטער ליניע געוואָרן די סיבה פון דער מאַסן-פּסיכאָלאָגיע 1)

דער, וואס איז געוואָרן זיין נאָכפאָלגער, האָט אויך געהאט די מעגלעכקייט פאַר אַ סעקסועלע באַפרידיקונג און מיט דעם האָט זיך פאַר אים געעפנט אַ וועג אַרויסצוטרעטן פון די באַדינגונגען פון דער מאַסן-פּסיכאלאגיע. דאָס פיקסירן פון דעם ליבידא אויפן ווייב, די מעגלעכקייט פון דער באַפרידיקונג אן אפּלייגונג און אָן נדחה האָט געמאַכט אַ סוף צו דעם באַטייט פון די געהאָמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען און געלאָזט דעם נאַרציזם שטענדיק שטיין אויף דער זעלבער הויך. צו דער דאָזיקער באַציונג פון דער ליבע און דאָס אַנטשטיין פון כאַראַקטער וועלן מיר נאָך צוריקקומען אין אונזער צוגאָב-קאַפּיטל.

שטרייכן מיר דאָ נאָכאַמאָל אונטער, ווי אַ באַזונדערס באַלערנדיקן מאָמענט. די באַציונג צווישן דער קאָנסטיטוציע פון דער האָרדע און די מאַסנאַמען דורך וועלכע — אַפּגעזען פון צוואַנג-מיטלען — עס ווערט צוזאַמענגעהאַלטן אַ קינסטלעכע מאַסע. ביי דער קירך און אַרמיי האָבן מיר געזען, אַז אַזאַ באַדינג איז די אילוזיע, אַז דער פירער ליבט אַלע איינצעלנע אויף אַ גלייכן און גערעכטן אופן דאָס איז טאקי די אידעאַליסטישע איבעראַרבעטונג פון די פאַרהעלטנישן אין דער האָרדע, אין וועלכע אַלע זין פילן, אַז זיי ווערן אויף אַ גלייכן אופן פאַרפאָלגט פונם פאָטער און זיי האָבן פאַר אים מורא אויף אַ גלייכן אופן. שוין די נאָענטסטע פאָרם פון

1)עס לאָזט זיך אויך אננעמען אז די פארטריבענע זין, דערווייטערט פון פאטער, האבן באנוצט דעם פארשריט פון דער אידענטיפיצירונג איינער צום צווייטן צו האמאסעקסועלע אביעקטן-ליבע און אזוי ארום באקומען די פרייהייט צו דערהרגענען דעם פאָטער,

דער מענטשלעכער געזעלשאַפט, דער טאָטעמישער קלאַן, האָט אַלס פאָר-תנאי די דאָזיקע פאַרוואַנדלונג, אויף וועלכער עס שטיצן זיך אַלע סאָציאַלע פליטן. די אומצערשטערבאַרע שטאַרקייט פון דער טאַמיליע אַלס אַ נאַטירלעכע מאַסן-בילדונג, שטיצט זיך אויף דעם וואָס דער דאָזיקער נויטווענדיקער פאַר-בונדונג פון דער גלייכער ליבע פון פאָטער קען ווירקלעך זיין פּאַסיק פאַר איר.

— אָבער מער דערוואַרטן נאָך מיר פון דער אָפּשאַצונג פון דער מאַסע פון שטאַנד-פּונקט פון דער אור-האָרדע. די דאָזיקע אָפּשאַצונג דאַרף אונז נענטער ברענגען צום דעם אומפאַרשטענד-לעכן, געהיימנ ספולן פון דער אַנטשטייונג פון דער מאַסע וואָס באַדאַלטן זיך אונטער די רעטזעלהאַפטע ווערטער היפּנאָז און סוגעסטיע. און איך מיין אַז זי קען דאָס באַווייזן. לאָמיר זיך נאָר דערמאַנען, אַז דער היפּנאָז האָט אין זיך עטוואָס דירעקט נישט היימליכעס: דער כאַראַקטער פון דעם אומהיימלעכן ווייזט אָ, אויף אַן אַרויסשטויסונג פון אַן אָבגעשוואַכטער אַלט-קייט און אויך אַ פולן צוטרוי. 1). לאָמיר זיך דערמאַנען ווי אזוי עס גייט צו דער היפּנאָז. דער היפּנאָטיזירער באַהויפּטעט, אַז ער באַזיצט אַזאַ מאַכט, וואָס באַרויבט דעם ווילען פונם אָביעקט, אָדער, וואָס איז דאָס זעלבע, דער אָביעקט גלייבט, אַז דער היפּנאָטיזירער באַזיצט אַזאַ מאַכט. די דאָזיקע גע-היימניספולע מאַכט — פּאָפּולער נאָך אַלץ באַצייכנט אַלץ באַ-צייכנט אַלס חיה'שער מאַגנעטיזם — מוז זיין די זעלבע, וועלכע גילט פאַר דעם פרימיטיוון מענטש אַלס קוואַל פון טאַבור. די זעלבע, וואָס גייט אַרויס פון קעניגן און אנפירער, און וואָס איז געפערלעך, ווען מען דערנענטערט זיך צו זיי. דער היפּנאָטיזירער וויל באַזיצן די דאָזיקע מאַכט, ווי אַזוי דער פירט ער זי צום באַווייזן זיך? מיט דעם, וואָס ער פאָדערט אויף

Totem zend Taba, und die dorf zitietfe :זע (2 .quəllem

די פערזאָן צו קוקן אים אין די אויגן אַריין; ער היפּנאָטיזירט אויף אַ טיפּישן אופן דורך זיין בליק. גאָאַד אָבער דער אָנבליק פון אָנפירער איז פאַר פּרימיטיווען מענטש געפערלעך און אומדערטרעגלעך, ווי דאָס איז שפּעטער געווען דער פאַל מיט דער גאָטהייט. משה האָט געמוזט שפּילן די ראָל פון אַ פאַרמיטלער צווישן גאָט און פאָלק, ווייל עס פאָלק קען נישט פאַרטראָגן גאָטס אָנבליק, און ווען משה קומט צוריק פון גאָט, שטראַלט זיין פּנים, אַ טייל פון „מאַנאַ" האָט זיך, ווי ביים פאַרמיטלער פון די פּרימיטיווע מענטשן, איבערגעטראָגן אויף אים. 1) מען קען אויך אַרויסרופן דעם היפּנאָז דורך אַנדערע וועגן, וואָס פירן אָבער צו טעותים, און געבן אַ גרונט צו אומבאַגרינדעטע פיזיאָלאָגישע טעאָריעס. צ. ב. דאָס אַרויסרופן דעם היפּנאָז דורכן פיקסירן אויף אַ גלענצענדיקער זאַך און אויף אַ מאָנאָטאָנעם גערויש. אין דער ווירקלעכקייט דינען די דאָזיקע ביישפּילן נאָר פאַר אָפּציען און פאַרבונדן די באַוווּסטזיניקע אויפמערקזאַמקייט. די סיטואַציע איז אַזוי גלייך ווי דער היפּנאָטיזירער וואָלט געזאָגט; איצט באַשעפטיקט אייך נאָר מיט מיין פּערזאָן, די איבעריקע וועלט זאָל אייך נישט אינטערעסירן. געוויס, עס וואָלט געווען טעכניש נישט צוועקמעסיק, ווען דער היפּנאָטיזירער וואָלט אַזוי גערעדט; דער סוביעקט וואָלט דורך דעם אָפּגעריסן געוואָרן פון זיין אומבאַוווּסטזיניקער איינשטעלונג און אויפגערייצט געוואָרן צו אַ באַוווּסטזיניקן ווידערשפּרוך. אָבער בעת דער היפּנאָטיזירער מיידט אויס נישט צו לענקן דאָס באַוווּסטזיניקע דענקן פונם סוביעקט אויף זיינע כּוונות, און די עקספּערימענטירטע פּערזאָן. פאַלט אַריין אין אַ צושטאַנד, בעת די וועלט ווערט פאַר אים נישט אינטערעסאַנט, געשעט עס, אַז זי קאָנצענטרירט ווירקלעך אומבאַוווּסטזיניק די גאַנצע אויפמערקזאַמקייט אויפן היפּנאָטיזירער און זי שאַפט די איינשטעלונג פון ראַפּאָרט, פון

(1 Das Unhicmhlel Imago V 1619.

די אומדירעקטע מעטאָדן איבערטראגונג אויפן היפנאָטיזירער. פון היפנאטיזירער האָבן, אלזאָ, פונקט ווי די געוויסע טעכנישע אנווענדונגען פונם וויץ אַלס דערפאָל, געוויסע פאַרטיילונגען פון דער גייסטיקער ענערגיע, אויפצוהאַלטן, וועלכע וואלטן געשטערט דעם פאַרלויף פון דעם אומבאַוווסטזיניקן פראָצעס, און זיי פירן שווערלעך צום גלייכן ציל, ווי די דירעקטע באַיינפלוסונגען דורך שטאַרן אָנקוקן אָדער פאַסן. 1) Ferenczi האָט ריכטיק אויסגעפונען, אַז דער היפנאָטיזירער פערנעמט ס'אָרט פון די עלטערן, באַנוצנדיק זיך מיטן באַפעל צום שלאָפן. ער מיינט, אַז מען דאַרף אונטערשיידן צוויי ראָליי היפנאָזן: איינער אַ חניפהדיקער, באַרואיקנדיקער, וואָס האט די מוטער אַלס פראטאטיפ, און איינעם אַ דראָענדיקן, וועלכן ער שרייבט־צו דעם פאָטער 2) דאַן באַטייט אין דעם היפנאָז דער געבאט צו שלאָפן נישט אַנדערש, ווי די אויפפאָדערונג אָפצווענדן די

1) די סיטואציע, וואס די היפנאטיזירטע פערזאן האט אומבאוווסטזיניק איינגעשטימט אויפן היפנאטיזירער, בעת זי באשעפטיקט זיך באוווסטזיניק מיט נישט-פארענדערלעכע, נישט אינטערעסאנטע איינדרוקן, האט איר קעגנזאץ בעת דער פסיכא-אנאליטישער באהאנדלונג, וואס פארדינט, אז מען זאל זי דא דערמאנען. בעת יעדן אנאליז, כרעכט לכל-הפחות איינמאל, וואס דער פאציענט באהויפטעט עקשנותדיק, אז איצט ליגט אים נישט קיין שום געדאנק אין קאפ. זיינע פרייע אסאציאציעס האבן זיך אפגעשטעלט און די געוויינלעכע אימפולס וואס ברענגען זיי אין באוועגונג געלונגען נישט. דורך איינגעקשנקייט דערגרייכט מען, ענדלעך, זיין מודה זיין זיך, אז ער טראכט וועגן דער לאנדשאפט וואס מ'זעט דורכן פענצטער פון דעם באהאנדלונגס-צימער, וועגן די טאפעטן אויף דער וואנט, וואס ער זעט פאר זיך, אדער וועגן גאז-לעמפל, וואס הענגט אראפ פון סופיט. דאן ווייסט מען, אז ער איז שוין אריין אין טראנס, אז ס'ווערן אים ארויסגעשטעלט פאדערונגען, וואס געהערן צום דאקטער, און קיים דערקלערט מען אים דאס שטעלן זיך אפ די פרייע אבאצאציעס.

2) Ferenczi Intrjoektion und übertragung. Jahrbuch des psychanalyse, I 1909

גאַנצע אויפמערקזאַמקייט פון דער איבעריקער וועלט און זי צו קאָנצענטרירן אויף דער פּערזאָן פונם היפּנאָטיזירער; אַזוי ווערט עס אויך פאַרשטאַנען פום אָביעקט, ווייל אין דעם דאָזיקן אפּווענדן די אויפמערקזאַמקייט פון דער וועלט ליגט די פּסיכאָלאָגישע כאַראַקטעריסטיק פונם שלאָף און אויף דעם שטיצט זיך די קרובהשאַפט פונם שלאָף מיט דעם היפּנאָטישן צושטאַנד.

דורך זיינע מאָסנאמען וועקט, אַלזאָ, דער היפּנאָטיזירער אויף ביי דעם סוביעקט אַ טייל פון זיין אַרכאַישער ירושה, וועלכע איז אויך אַנטקעגנגעקומען די עלטערן און וועלכע האָט דערפאַר, אין פאַרהעלטניש צום פאָטער, אַן אינדיווידועלע ווידערבאַלעבונג — די פאָרשטעלונג פון אַן איבערמעכטיקער און געפערלעכער פּערזענלעכקייט, קעגן וועלכער מען קען זיך אַנטקעגנשטעלן נאָר פּאַסיוו מאַזאָכיסטיש, ווערנדיק געצוווּנגען צו פאַרלירן דעם ווילן, בעת צו זיין מיט איר אַליין, „אונטער פיר אויגן" ווייזט אויס צו זיין אַ גרויסע ריזיקע.

נאָר" אויף אַזאַ אופן קענען מיר זיך פאָרשטעלן דאָס פאַרהעלטניש פון אַ יחיד אין דער אור-האָרדע צום אור-פאָטער. ווי מיר ווייסן פון ביישפּילן ביי אַנדערע רעאַקציעס, האָט דער אינדיווידואום אויפגעהיטן אין זיין פּערזענלעכע אייגנטימלעכקייט א וואריאַבלע מאָס פון ווידערבאַלעבונג פון אַזעלכע אַלטע סיטואַציעס, אַ וויסן, אַז דער היפּנאָז איז בלויז אַ שפּיל, אַ ליגנאַרטיקע באַנייונג פון יענע אַלטע איינדרוקן, קען אָבער בלייבן אויפגעהיטן און זאָרגן פאַר דעם ווידערשטאַנד קעגן די צופיל ערנסטע קאָנזעקווענצן פון דעם היפּנאָטישן פאַלסט פון ווילן.

דער אונהיימלעכער, צווינגנדיקער כאַראַקטער פון דער מאַסע, וואָס אַנטפּלעקט זיך אין אירע סוגעסטיאָנירטע דערשיינונגען, קען, אַלזאָ, אויך מיט רעכט פאַררעכנט ווערן אויפן חשבון פון איר אָפּשטאַמונג פון דער אור-האָרדע. דער פירער פון דער מאַסע איז נאָך אַלץ דער אור-פאָטער, פאַר וועמען מען האָט מורא, די מאַסע וויל שטענדיק נאָך אַלץ באַהערשט

ווערן פון אן אומבאַשרענקטער מאכט, זי דורשט אין העכסטן גראד נאָך אויטאָריטעט, ווי האָט, ליט לע באַנס אויסדרוק, א דורשט אונטערטעניק צו זיין. דער אור-פאָטער איז דער אידעאַל פון דער מאַסע, וואָס באַהערשט דעם איך אויפן אָרט פון „איך אידעאַל". דער היפּנאָז האָט א פולע רעכט צו דער פאַרצייכנונג: מאַסע פון צוויי טיילן: די סוגעסטיע קען דעפינירט ווערן, ווי אַן איבערצייגונג, וואָס איז נישט באַגרינדעט אויף ערנסט-אָנצומלעכע און דענק מעגלעכע אַרבעט, נאָר אויף עראָטישער צוגעבונדטקייט. 1)

---

1) עס איז ווערט צו באמערקן, אז דורך די באטראכטונגען פון דעזיקן קאפיטל זענען מיר געצוואונגען צוריקצוקערן זיך פון Bernheims אױ-פפאסונג וועגן היפנאז צו דער אלטער נאיווער אויפפאסונג. לויט Bernheim שטאמען אלע היפנאטישע פענאמענס אפ פון דער סוגעסטיע, וואס איז א מאמענט, וואס לאזט זיך ווייטער ש אויפקלערן. מיר קומען צום שלוס, - די סוגעסטיע איז א טיילווייזע דערשיינונג פון דעם היפנאטישן צושטאנד, וואס האט א פעסטן יסוד אין דער אומבאוווסטזיניקער אויפגעהיטענער נייגונג פון דער אור-געשיכטע פון דער מענטשלעכער פאמיליע.

XI

אַ שטופּע אינם איך.

ווען מען געדענקט די באַשרייבונגען פון די מחברים וועגן דער מאַסן-פּסיכאָלאָגיע, וואָס דערגענצן איינער דעם צווייטן און ווען מען וואַרפט אַן איבערבליק איבערן לעבן פונם היינטיקן יחיד, קען מען פארלירן דעם מוט, צוליב די קאמפּליקאַציעס וואָס זענען פאַראַן ביים צוזאַמענצושטעלן פון אים אַן ארומנעמנדיקע באַשרייבונג. יעדער יחיד איז אַ באַשטאַנד-טייל פון אַסך מאַסן, דורך אידענטיפיצירונג איז ער אַלזייטיק געבונדן, און האָט אויפגעבויט זיין „איך-אידעאל" לויט די פאַרשידנסטע פּראטאָטיפּן. יעדער יחיד נעמט, אַלזאָ, אַן אנטייל אין אַסך מאַסן-נשמות, פון זיין ראַסע, שטאנד, גלויבנס-געמיינזאַמקייט, מלוכה א. א. וו., און קען זיך חוץ דעם דערהייבן צו אַ ביסל זעלבשטענדיקייטן און אָריגינעלקייט. די דאָזיקע באַשטענדיקע און דויערהאַפטיקע מאַסן און זייערע גלייכמעסיקע אנהאלטנדיקע ווירקונגען, וואַרפן זיך ווייניקער אין די אויגן, ווי די שנעל-פאַרמירטע, פאַרגענגלעכע מאַסן, לויט וועלכע לע באָן האָט געגעבן אַזאַ גלענצנדיקע פּסיכאָלאָגישע כאַראַקטעריסטיק פון דער מאסן-נשמה. און אין די דאָזיקע

רווישנדיקע, עפּעמערישע מאַסן, וואָס שטייען כּלומרשט העכער איבער אַנדערע, געשעט אַ ווונדער: דאָס, וואָס מיר האָבן אָנערקענט אַלס איגדיווידועלע אויסבילדונג, פאַרשווינדט שפּור־לאָז, אפילו ווען נאָר אויף אַ קורצע צייט.

מיר האָבן דאָס ווונדער פאַרשטאַנען, אין דעם זין, וואָס דער איינצעלנער מענטש זאָגט זיך אָפּ פון זיין „איך־אידעאַל" און פאַרבייט עס מיט דעם מאַסן־אידעאַל, וואָס איז פאַרקערפּערט אינעם פירער. דאָס ווונדער, דאַרפן מיר אַלס באַרעכטיקונג צו־צוגעבן, איז נישט אין אַלע פאַלן גלייך גרויס, די אפּזונ־ערונג פון „איך" און „איך־אידעאַל" איז ביי פיל אינדיווידואומען נישט אַזוי שטאַרק, זיי ביידע דעקן זיך נאר לייכט, דער „איך" האָט זאָר אויפגעהיטן די פריערדיקע נאַרציסטישע איינגעפעליקייט. די וואל פון פירער ווערט דורך די דאזיקער פאַרהעלטענישן נאָך מער פאַרלייכטערט.

ער, דער פירער, דאַרף נאָר אָפט צו באַזיצן די טיפּסטטע אייגגשאַפטן פון די דאַזיקע אינדיווידואומען אין אַ באזונדערס שארפער און ריינער פאָרם און דאַרף מאכן דעם איינדרוק פון אַ גרעסערער קראַפט און ליבידיעזע פרייהייט, אַזוי אַרום קומט אים אַנטקעגן די באדערפעניש אין אַ שטאַרקן אנפירער, און זי גיט אים אַן איבערמאכט, אויף וועלכער ער האט אפשר קיינמאל נישט פּרעטענדירט, די אַנדערע אינדיווידואומען, וועמעס „איך־אידעאל" ס'האט זיך פאַרקערפּערט אין זיין פערזאָן נאר ביי אַ קאַרעקטור, ווערן דאַן „סוגעסטיאָנירט" ד. ה. מיטג ריסן דורך דער אידענטיפיצירונג.

מיר באַמערקן, אַז די דערקלערונג פון דער ליבידאָ־סטרוקטור פון דער מאַסע, ווערט דערפירט צו דעם אונטערשיד פון איך פונם „איך־אידעאַל" און צו דורך דעם דערמעגליכטער טאָפּלטער ארט פון צוגעבונדקייט — אידענטיפיצירונג און פאַרטרעטונג פון „איך אידעאַל" דורכן אביעקט. דאָס

אננעמען פון אזא שטופע אין „איך" אלס ערשטער שריט פון צן איך-אנאליז, מוז שטופנווייז באווייזן איר רעכטפערטיקונג אויף די פארשידנסטע געביטן פון דער פסיכאָלאָגיע. אין מיין אַרבעט „Zur Einfuhrung des Na zissmus" האָב איך קודם כל 1) צוזאמענגעקליבן פאטאלאָגישע מאטעריאלן, כדי צו שטיצן דעם דאזיקן באזונדערן שטריך. אבער מ'דאַרף דערוואַרטן, אז זיין באטייט וועט זיין אסך שטארקערער נאָך דער ווייטערדיקער פארטיפונג אין דער פסיכאלאגיע פון די פסיכאָזן. לאמיר געדענקן, אַז דער איך שפילט א ראל פון אביעקט אין באַצוג צו דעם פון אים זיך אנטוויקלטן „איך-אידעאל" און מעגלעך, אַז אלע ענדערנדיקע ווירקונגען, וואס מיר זענען געוווירער געוואָרן פון דער ליבע וועגן ב וורנזן צוויש, דעם אויסערלעכן אָביעקט און דעם קיבוץ-איך חזרן זיך איבער אויף דעם דאזיקן נייעם פעלד אינערהאלב פון איך.

איך וויל דא גאָכפ רשן נאָר איין מעגלעכן פון דעם דאָזיקן שטאַנדפונקט פועל-יוצא, כדי פארצווזעצן די באַטראַכט נג פון אַ פּראָבלעם, וואָס איך האָב אויף אַן אַנדערע שטעלע געמוזט איבערלאָזן נישט-געלייזט 2). יעדע איינע פון די גייסטיקע דיפערענצירונגען, מיט וועלכע מיר זענען באַקאַנט געוואָרן, שטעלט מיט זיך פאר א נייע שווערקייט פון דער גייסטיקער פונקציע, העכערט איר לאַביליטעט 1) און קען ווערן אַן אויסגאַנג-פונקט צו אַ פאַרשטופונג פון דער פונקציע, קען פון איר קראַנק ווערן, אזוי האָבן מיר גלייך מיטן געבוירן ווערן געמאַכט דעם שריט פון אַבסאלוט זעלבסט-גענוגנטן נאַרציזם צום אויפנאם פון אַ פאַר

---

1) Jarbuch für Psychoanalyse VI, 1914. Sammlung kleiner Schriften zur Neurosenlehre 4 Folge,

2) „Trauer und Melancholie". Internationale Zeitschrift für Psychoanalyse, IV, 1916—18. Sammlung kleiner Schriften zur Neurosenlehre, 4. Folge.

ענדערלעכער אויסן-וועלט און צום אנהייב פון זוכן אַן אָביעקט, און
מיט דעם איז פארבונדן דער פאַקט, אַז מיר קענען נישט לאַנג
פאַרטראגן דעם דאָזיקן נייעם צושטאַנד, אַז מיר פאַרלאָזן אים
פעריאָדיש און אין שלאָף קערן מיר צוריק צום פריערדיקן
צושטאנד פון רייצלאזיקייט און אביעקט פאַרמיידונג.
מיר פאָלגן דערביי, פאַרשטייט זיך, דעם ווונק פון דער אויסן-
וועלט, וואס נעמט פון אונז אַוועק דורכן פעריאָדישן וועקסל
פון טאָג און נאכט, דעם גרעסטן אַנטייל פון די איף אונז
ווירקנדיקע רייצונגען. דער צווייטער ביישפּיל, וואָס איז זייער
וויכטיק פאר דער פאטאלאגיע. פאלט שוין נישט אינטער אַזעל-
כע באַגרענצונגען. אין פאַרלויף פון אינזער אַנטוויקלונג, האָבן
מיר איינגעטיילט אונזער גייסטיקן באשטאנד אויף אַ קאהאַ-
רענטן 1) „איך" און אויף א אומבאַוווסטזיניק באַגרענעצטן, וואָס
שטייט אויסערהאלב דעם איך און מיר ווייס, אַז די סטאַביליטעט
פון די דאזיקע נייע פאַרמירונגען פאלן אונטער באשטענדיקע
צ רשטערונגען. אין חלום און אינם נעיראָז קלאַפּט דאָס דאָ-
זיקע אויסגעשלאָסענע, אַז מען זאָל עס אריינלאָזן אין די פאַ-
ווידערשטאנד באוואכטע טויערן, און אין וואכנדיקן געזונטן
צושטאנד באנוצן מיר זיך מיט באזונדערע פארטלען, כדי צייט-
ווייליק אריינצונעמען דאָס פארשטויסענע אין אונזער „אַ ך",
אַרומגייענדיק ארום דעם ווידערשטאנד און אַרויסציענדיק פון
דעם אַ פאַרגעניגן.

וויץ און הומאר, טיילווייז אויך דאָס קאמישע, דאַרפן
באַטראַכט ווערן אינם ליכט פון דאָזיקן שטאַנדפונקט. יעדן
קענער פון דער נעווראזן-פסיכאָלאָגיע זענען באַקאַנט ענלעכע
ביישפילן פון אַ קלענערן באַטייט; אָבער איך אייל מיך צו
דער באַשטימטער דורך מיר אָנווענדונג.

עס וואָלט געווען גוט צו מיינען, אַז אויך די אפזונדע-
רונג פונם איך-אידעאַל פון איך קען נישט לאַנג עקזיסטירן

---

1) געבינדרענע

און דאַרף צייטווייליק באַהערשט ווערן פון צוריקקע־נדיקער אַנט־
וויקלונג. טראָץ אַלע אָפּזאגן און באַש־ענקונגען, וואָס זענען
אַרויפגעלייגט געוואָרן אויפן „ יך" גילט אַלס אַ כּלל דער
פּעריאָדי־עער דורכבּרוך פון פאַרבאָטענעם, ווי דאָס באַווייזט
די אינסטיטוציע פון ימים-טובים, וואָס זענען אורשפּרינגלעך
בּישט עפּעז אַנ־ערש ווי דורכן געזעץ דערלויבּטע עקסצעסן
און דער דאָזיקער באַפרייונג האָבּן זיי צו פאַרדאַנקן זייער
הייטערן כאַראַקטער 1). די סאַטורנאַליען פון די רוימער
און אונזער היינטיקער קאַרנאַוואַל טרעפן זיך אין דעם דאָזיקן
וועזנטלעכן שטריך צונויף מיט די ימים-טובים פון די פּרימי־
טיווע מענטשן, וואָס פלעגן פאָרקומען מיט כּלערליי אויסגע־
לאַסנקייטן און מיטן עובר זיין אויף די שטענדיקע הייליקסטע
מצוות. דער איך-אידעאַל אבער נעמט אַרום דעם באַטרעף פון
אַלע באַ־רענצונגען, וועלכע עס זאָל זיך אונטערגעבּן
דעם איך, און דעריבּער מוז דאָס אָפּשאַפן פונם אידעאַל
ווערען אַ גרויסאַרטיקער יום-טוב פאַרן איך, וואָס האָט ווידער־
אַמאָל געקענט צופרידן זיין מיט זיך זעלבּסט 2).

עס קומט שטענדיק צו אַ געפיל פון נצחון, ווען דער
איך דעקט זיך כּאטש אַביסל מיטן איך-אידעאַל. אַלס אויס־
דרוק פון דער שפּאַנונג צווישן איך און איך-אידעאַל קען
אויך פאַרשטאַנען ווערן דאָס שולד-געפיל (און מינדערווערטי־
קייטס געפיל).

ווי באַוווסט זענען פאַראַן מענטשן, ביי וועמען עס

---

1) Totem und Tabu

2) Trotter האלט, אז דאס פארויסשטויסן שטאמט אפ פון סטאדע
אינסטינקט. דאס איז גיכער די זעלבע מיינונג, אבער אנדערש אויסגעדריקט,
איידער א ווידערשפרוך, ווען איך האב געזאגט אין Einfuhrung des Nar-
zismus". די פארמירונג פון אידעאל איז פאר דעם איך א באדינג פון דעם
פאר־דרענגען.

וואקלט זיך פעריאָדיש, דאָס אַלגעמיינע געפיל פון שטימונג, פון אַן איבערמעסיקער געדריקטקייט צו אַ געוויסן מיטלצושטאַנד ביז צו אַ געהעכערטער גוטער שטימונג. אין די דאָזיקע וואַקלונגען באַווייזן זיך באמת אין זייער פאַרשידענע גרויסע אַמפּליטודן, פון דעם קוים אָנמע־קבאַרן ביז צו יענעם עקסטרעמע, וואָס רייסן זיך אַריין העכסט שמערצלעך, אָבער שטענדיק אַלס מעלאַנכאָליע אָדער מאַניע אינם לעבן פונם קראַנקן. אין טיפּישע פאַלן פון די דאָזיקע ציקלישע צערודערונגען שפּילן כלומרשט נישט קיין ראָל קיין אויסערלעכע סיבות; אינערלעכע מאָטיוון געפינט מען ביי די דאָזיקע קראַנקע נישט מער און נישט קיין אַנדערע, ווי ביי אַלע אַנדערע קראַנקע. מען האָט זיך דעריבער צוגעוווינט צו באַטראַכטן די דאָזיקע פאַלן נישט אַלס פּסיכאָגענע. וועגן אַנדערע גאַנץ ענלעכע פאַלן פון ציקלישער צערודערונג, וואָס קענען לייכט פאַררעכנט ווערן צו די זעעלישע חלומות, וועט שפּעטער קומען צו רייד.

די באַגרינדונג פון די דאָזיקע ספּאָנטאַנע שטימונגס־וואַקלונגען איז, אַלזאָ, אומבאַקאַנט; אינם מעכאַניזם, וואָס פאַרבייט מעלאַנכאָליע דורך מאַניע, האָבן מיר נישט קיין אַנונג. פאַר די דאָזיקע קראַנקע וואָלט געהאַט אַ באַטייט אונזער השערה, אַז דער איך־אידעאַל ווערט צייטווייליק אויפגעלייזט אינם „איך“, נאָכדעם ווי דער דאָזיקער „איך“ האָט באַזונדערס שטרענג רעגירט.

לאָמיר אַנטשלאָסן אויסמיידן נישט־קלאָרקייט: אויפן יסוד פון אונזער איך־אַנאַליז איז נישט קיין ספק, אַז ביי דעם מאַניע־קראַנקן זענען צונויפגעבונדן דער איך און איך־אידעאַל, אַזוי אַז די פּערזאָן קען זיך פרייען מיטן אָפּפאַלן פון שטערונגען, ריקזיכטן און זעלבסט פאַרוואָרפן, געפינענדיק אַ שטי־

מונג פון נצחון און זעלבסטגליק, וואס ווערט נישט געשטערט דורך קיין שום זעלבסט-קריטיק. עס איז ווייניקער באַשיינפּער-לעך, אָבער דאָך גאַנץ וואַרשיינלעך, אַז דאָס אומ-גליק פון אַ מעלאַנכאָליקער איז דער אויסדרוק פון שאַרפע חילוקי-דעות צווישן ביידע אינסטאַנצן פון „איך". און דעם, וואָס דער איבערמעסיק עמפּינדלעכער אידעאַל ברענגט צום אויסדרוק זיין פאַרורטיילונג פון איך אין ווינזיניקייט און אין זעלבסט-הערנידערונג. עס איז נאָר אַ פראַגע צי מען דאַרף זוכן די סיבה פון די דאָזיקע פאַרענדערטע באַציונגען צווישן איך און איך-אידעאַל אין די אויבן פּאָסטולירטע פּעריאָדישע פּראָטעסטן קעגן דער נייער אינסטיטוציע, אָדער מאַכן פאַר דעם פאַראַנטוואָרטלעך אַנדערע פאַרהעלטענישן.

דער איבערגאַנג צו מאַניע איז נישט קיין נויטווענדיקער שטריך אינם קראַנקהייטס-בילד פון דער מעלאַנכאָלישער דע-פּרעסיע. עס זענען פאַראַן איינפאַכע, איינמאָליקע און פּער-יאָדישע איבערג חזרטע מעלאַנכאָליעס, וועלכע גייען קיינמאָל נישט אַריבער אין אַ מאַניע-צושטאַנד. פון דער צווייטער זייט זענען פאַראַן מעלאַנכאָליעס, ביי וועלכע די סיבה שפּילט אַן עטיאָלאָגישע ראָל. דאָס זענען פאַלן ביים פאַרלוסט פון אַ גע-ליבטן אָביעקט, אָדער דורכן טויט פונם אָביעקט אָדער צוליב אומשטענדן, וועלכע האָבן נייטיק געמאַכט דאָס צוריקטרעטן פון ליבידאָ ביים אָביעקט. אַזאַ פּסיכאָגענע מעלאַנכאָליע קען אויך פאַרוואַנדלט ווערן אין מאַניע און דער דאָזיקער ציקל קען אַסך מאָל זיך איבער חזרן ווי ביי אַ כלומרשטער ספּאָנטאַנישער מעלאַנכאָליע. אַלזא, די פאַרהעלטענישן זענען גאַנץ נישט-קלאָר, נאָך מער ווי ביז אַהער, ווייל דער פּסיכאָאַנאַליז האָט אויסגעפאָרשט ווייניק פאָרמען און פאַלן פון מעלאַנכאָליע

(2 פאַרגלייך Abraham: Ansätze zur psychoanalytischen Erforschung und Behandlung des manischepressirn wrese-ihs ete 1912 Klinische Betrage zur psychoanalyse" 1921.

ביז היינט פאַרשטייען מיר נאר יענע פאלן, אין וועלכע דער אביעקט ווערט פארלאזן, ווייל ער האט זיך ארויסגעוויזן אַלס נישט ווערט דער ליבע. ער ווערט דאַן ווידער אויפגעריכט דורך אידענטיפיצירונג און ווערט שטרענג געפירט פון איך-אידעאל. די פאַרוואורפן און אגרעסיע קעגן אביעקט קומען צום אויסדרוק אַלס מעלאַנכאלישע זעלבסטפארווורפן 1)

אויך דורך אזא מעלאנכאליע קען פאָרקומען די פאַרוואַנדלונג אין מאניע, אזוי אַז די דאזיקע מעגלעכקייט שטעלט מיט זיך פאָר אן אומאפהענגיקער שטריך פון דער איבעריקער כאראקטעריסטיק ביים קראנקהייטס-בילד.

איך זע נישט קיין שוועריקייט צו נעמען אין אכט דעם מאמענט פון פעריאָדישע פראטעסטן פון איך קעגן איך-אידעאַל פאַרביידע מינים מעלאנכאָליע, די פסיכאגענע און די ספאָנטאַנע קען מען אָננעמען, אז דער איך-אידעאל איז גענייגט צו אַ באַזונדערער שטרענגקייט. וואָס האָט אַלס פועל-יוצא דאס אויטאמאטישע צייטווייליקע אפשאַפן פון איך. ביי דער פסיכאגענער ווערט דער איך גערייצט צום פראטעסט דורך דער שלעכטער באַהאנדלונג מצד זיין אידעאַל, וואָס איז אַ רעזולטאט פון דער אידענטיפיצירונג מיט אַן אפגעווארפענעם אביעקט

---

1) געגויער גערעדט: זיי באהאלטן זיך אונטער די פארווורפן קעגן אייגענעם איך, גיבן זיי צו פעסטקייט, עקשנותדיקייט און נישט אפווארפבארקייט, מיט וועלכע עס צייכנען זיך אויס די זעלבסט-פארווורפן פון די מעלאנכאליקער.

XII

דערגענצונגען

אין משך פון דער דאזיקער אויספאָרשונג, וואָס קומט יעצט צו א דערוויילִיקן שלוס, האבן זיך פאר אונז געעפנט פאַרשידענע זייטיקע וועגן, וואס מיר האבן צום ערשט אויסגעמיטן, נאר זיי האבן אבער פאר אונז אַ גאַנצע שייכות. אייניקע פון די דאזיקע הינטערשטעלִיקע וועלן מיר נאכיאגן.

א. דער חילוק צווישן אידענט פיצירונג און איך-אידעאַל-פאַרטרעטונג דורכן אביעקט, געפונט אַן אינטערעסאנטע באַלייכטונג אין די צוויי גרויסע קינסטלעכע מאַסן, וואָס מיר האבן פריער שטודירט: די אַרמיי און די קריסטלעכע קירך.

עס איז באַשיינפערלעך, אַז דער זעלנער נעמט אַלס אידעאַל זיין אויבערשטן. אלזא, אייגנטלעך דעם אַרמיי-אָנפירער, בעת ער אידענטיפיצירט זיך מיט זיינס גלייכן, און פון דער דאזיקער איך-געמיינזאמקייט שטימט די פאַרפליכטונג פון חברשאפט צו קעגנזייטיקער הילף-לייסטונג און צעטיילונג פון אלע גיטע זאכן. אבער ער ווערט לעכערלעך, ווען ער וועט זיך אידענטיפיצירן מיטן הויפט-אנפירער. דער יעגער אין וואַלענשטיינס לאגער 1) מאַכט חוזק פונם וואַכמייסטער.

---

1) זע Friedrich Schiller

Wie er rauspert und er spuckt
Das hatt ihr in ihm glucklich abgeguckt!..[1]

אנדערש איז דער פאַל אין דער קאטוילישער קירך. יעדער קריסט ליבט קריסטוסן אַלס זיין אידעאל און פילט זיך פאַרבונדן מיט די אַנדערע קריסטן דורך אידענטיפיצירונג. אבער די קירך פאדערט פון אים עפּעס מער. ער זאל זיך חוץ דעם אידענטיפיצירן מיט קריסטוסן און ליב האבן אלע אַנדערע קריסטן, ווי קריסטוס אליין האט זיי ליב. די קירך פאדערט אויך אין ביידע פאלן די דערגענצונג פון דער ליבידא פאַזיציע, וואָס ווערט געשאפן דורך דער מאסע. די אידענטיפיצירונג זאל פאַרקומען אין דעם פאַל, דארט ווו ס׳איז פאַרגעקומען דער אויסקלייב פון אביעקט און די ליבע פון אביעקט אין דעם פאל, דארט ווו עס איז פאַראַן די אידענטיפיצירונג. דאס דאזיקע „מער" גייט באשיינפערלעך אַריבער איבער דער קאנסטיטוציע פון דער מאסע. מען קען זיין א גוטער קריסט, און דאך ווייט זיין פון דער אידיי צו זיין אויף קריסטוס׳עס ארט און ליב האבן אלע מענטשן ווי ער. אַלס שוואכער מענטש קען ער זיך נישט פארגלייכן צו דער נשמה-גרויס און ליבע-שטאַרקייט פונם דערלייזער, אבער די דאזיקע ווייטערדיקע אַנטוויקלונג פון דעם ליבידא-איינטיילונג אין דער מאסע איז ווארשיינלעך דער מאמענט, אויף וועלכן דאס קריסטנטום פּרעטענדירט צו געווינען א העכערע זיטלעכקייט.

ב. מיר האבן געזאגט, אז עס וואלט געווען מעגלעך אנצווייזן דעם מאמענט אין דער גייסטיקער אנטוויקלונג פון דער מענטשהייט, ווען ס׳איז פארגעקומען דער פראָגרעס פאר די אינדיווידואומען פון דער מאַסן-פּסיכאלאָגיע צו דער אינדי-

זוידועלער פסיכאלאגיע [1]. דעריבער מוזן מיר בקיצור צוריקגיין צו דעם ווייסנשאפטלעכן מיטאָס וועגן פאטער פון דער אור הארדע. שפעטער ווייט ער דערהויבן אלס וועלט באשאפער, און מיט רעכט, ווייל ער האט געבוירן אלע זין, פון וועלכע ס׳האט זיך באשאפן די ערשטע מאסע. ער איז געווען יעדן איינעמס אידעאל, גלייכצייטיק מורא־געהאט פאר אים און פארערט, וואס האָט שפעטער געשאפן דעם באַגריף „טאבו“. די דאזיקע מערהייט האט זיך אמאָל צוזאמענגענומען, דערהרגט און צעריסן דעם פאטער. פון די זיגער ביי אָט דער מאַסע האָט קיינער נישט געקענט פאַרנעמען זיין אָרט, אָבער ווען איינער האָט דאָס יא באַוויזן, האָט זיך ווידער באַנייט דער קאַמף, ביז זיי האָבן איינגעזען, אַז זיי מוזן זיך אלע אָפזאגען אַלס יורשים פון פאָטער. דאַן האָבן זיי געגרינדעט די טאָטעמיסטישע ברידער־געמיינשאַפט, אלע מיט גלייכע רעכט און דורך דעם טאָטעם־פאַרבאטגעבונדן זיך צו געדענקען אָן דעם מאָרד און אים אויסקויפן. אבער די אומצופרידנהייט מיט דער דערגרייכטער לאַגע איז געבליבן און איז געוואָרן אַ קוואַל פון נייע אַנטוויקלונגען, שטופנווייז האָבן די מענטשן, וואָס זענען געווען פאַרבונדן אין דער ברודער.מאַסע, זיך דערנענטערט צו דער אייבשטעלונג פון אַלטן צושטאַנד אויף אַ נייעם יסוד, דער מאַנספערשוין איז ווידעראַמאָל געוואָרן דער ראש פון אַ פאַמיליע און געבראָכן די הערשאפט פון דער פרוי, וואָס האָט זיך באַפעסטיקט אין דער צייט פון פאָטערלאָזקייט. אַלס אַנטשעדיקונג האָט ער דאמאלס מן הסתם אַנערקענט די מוטער־גאָטהייט, וועמעס פריסטער ס׳זענען געוואָרן קאַסטרירט, כדי צו שיצן די מוטער, לויטן ביישפיל, וואָס עס האָט געגעבן דער פאטער פון דער אור־האָרדע; דאָך איז די נייע פאַמיליע פאַרבליבן אַ

1) דאס פאלגנדיקע איז געשריבן אונטערן איינפלוס פון געדאנקן־אויסטויש מיט Otto Rank.

שאָטן פון דער אַלטער; פאָטערס זענען געווען אסך און יעדער איז באַגרענעצט געווען דורך די רעכט פונם אַנדערן.

דאַן האָט די בענקשאַפט צו אַ פעלנדיקן פאָטער באַוויגן אַ יחיד אפצורייסן זיך פון דער מאַסע און פאַרנעמען דעם פאָטער׳ס אָרט. דער, וואָס האט דאָס געטון, איז געווען דער ערשטער עפּישער דיכטער. ער האָט דאָס פאַרווירקלעכט אין זיין פאַנטאזיע. דער דאָזיקער דיכטער האָט פאַרלייקנט די ווירקלעכקייט אין גייסט פון זיין בענקשאפט. ער האָט אויסגעטראַכט דעם העראאישן מיטאָס. אַ העלד איז געווען דער, וואָס האט אַליין דערהרגעט זיין פאָטער. און וואָס האט פיגורירט אינם מיטאָס אַלס טאטעמיסטישער פאַרזעניש. פונקט ווי דער פאטער איז געווען דער ערשטער איִדעאל פון יינגל, אזוי האט איצט דער דיכטער געשאַפן דעם ערשטן איך-אידעאל אינם העלד, וואָס וויל פאַרטרעטן דעם פאָטער. אַלס ביישפּיל פון צוגעבונדנקייט צום העראָס איז וואַרשיינלעך געווען דער יונגסטער זון, דער מוטערס ליבלינג, וועמען זי האָט באַשיצט פון דער אייפערזוכט פונם פאָטער, און וועלכער איז אין די אור-האָרדישע צייטן געוואָרן דער יורש פונם פאָטער. אין דער ליגנערישער איבערדיכטונג פון דער אור-צייט איז די פרוי, וואָס איז געווען דער קאַמפּס-פּריז און אָנרייצונג צום מאָרד, וואַרשיינלעך געווארן פאַרפירערין און אויפרייצערין פונם פאַרברעכער.

דער העראָס זאָל אַליין האָבן פאַרווירקלעכט דעם דאָזיקן טאַט, וועלכן ס׳האָט געוויס געקענט טון נאָר די האָרדע אַלס גאַנצעס.

דאָך האט די לעגענדע, לויט Rank׳s באַמערקונג, אויפגעהיטן בולטע שפּורן פון אַ פאַרלייקנטער זאַך-לאגע. ווייל דארט (אין דער דאזיקער לעגענדע) פּאסירט עס אָפט, אַז דער העלד, וואס האָט צו לייזן אַ שווערע אויפגאַבע — ס׳רוב דער יונגסטער זון, יישט זעלטן אַזאַ, וואָס מאַכט אַן אנשטעל פון אַ נאַר פאַר דעם פאטער-סוראגאט, ד. ה. ער איז נישט פאַר אים געפערלעך — קען לייזן די דאזיקע אויפגאַבע נאר מיט דער הילף פון אַ חברה פון קליינע חיות (בינען, מרוועקעס). דאָס זענען

געוועזן די ברידער פון דער אור-הארדע, פונקט ווי אין דער סימבאליק פון חלומות באטייטן די אינזעקטן און פאראזיטן ברודער און שוועסטער (פאראכטלעך אלס קליינע קינדער). יעדע איינע פון די אויפגאבן אין די מיטאס און בבא-מעשות איז דעריבער לייכט צו דערקענען אלס ערזאץ פון דער העראאישער טאט.

דער מיטאס איז, אלזא, דער שריט, מיט וועלכן דער יחיד טרעט ארויס פון דער מאסן פסיכאלאגיע. דער ערשטער מיטאס איז געוויס געווען דער פסיכאלאגישער, דער העראישער מיטאס; דער דערקלערנדיקער נאטור-מיטאס האט געמוזט אויפקומען אסך שפעטער. דער דיכטער, וואס האט געמאכט דעם דאזיקן שריט און אזוי ארום זיך באפרייט אין דער פאנטאזיע פון דער מאסע, ער ווייס, לויט Rank's א ווייטע־דיקע באמערקונג, אין אמתן דעם צוריק-וועג צו איר, ווייל ער גייט צו דער מאסע און דערציילט איר די טאטן פון זיין העלד, וואס ער האט אויסגעטראכט. דער דאזיקער העלד איז, אין גרונט גענומען, נישט קיין אנדערער ווי ער אליין. ער פאלט אזוי ארום אראב צו דער רעאליטעט און דערהויבט זיינע צוהערער צו דער פאנטאזיע. די צוהערער אבער פארשטייען דעם דיכטער, זיי קענען זיך אידענטיפיצירן מיטן העראס אויפן יסוד פון דער אלץ איינער בענקשאפטלעכער באציונג צום אור-פאטער.[1]

דער ליגן פון דעם העראישן מיטאס דערגרייכט זיין העכסטן פונקט אין דער פארגעטלעכונג פונם העראס. אפשר איז דער פארגעטלעכטער העראס פריער געווען ווי דער פאטער-גאט, דער פארלויפער פונם אור-פאטערס אלס צוריקער גאטהייט. די געטער-ריי איז דאן כראנאלאגיש אזוי: מוטער-געטין — העראס

---

[1]) v gl. H a n s s a ch s: Gemiensame Tagträume Auto-referat eines vortrages auf dem N psychoanalytischdn kon-gress im Hag 1920. Jnternationale Zeitschrift für Psychoana-lyse VI 1920.

— פאטער-גאט. אבער ערשט מיט דער דערהויבונג פון דעם קיינמאל-נישט-פארגעסענעם אור-פאטער האט די גאָטהייט באַקומען די שטריכן, וואָס מיר זעען אין איר נאָך היינט 1).

ג. אין דער דאזיקער אָפּהאנדלונג האָבן מיר אַסך גערעדט פון דירעקטע און פון ציל-געהאמעוועטע סעקסועלע-נייגונגען, און מיר דאַרפן האָפן, אַז די דאָזיקע אונטערשיידונג וועט נישט אָנטרעפן אויף אַ גרויסן ווידערשטאנד. דאך וועט נישט זיין איבעריק אַ נענטערע באטראכטונג וועגן דער דאזיקער פראַגע, אפילו ווען עס ווערט איבערגעחזר׳ט דאָס, וואס איז שוין גרעסטנטיילס געזאָגט געוו‌ארן אויף פריערדיקע ערטער.

דער ערשטער, אבער אויך בעסטער ביישפיל פון ציל-געהאמעוועטע סעקסועלע נייגונגען האָט אונז געגעבן די ליבידאָ-אנטוויקלונג פונם קינד. די אלע געפילן, וואס דאס קינד האָט פאר זיינע עלטערן און פאַר די מענטשן, וואָס זארגן פאַר אים, פאַרווירקלעכן זיך אָן באַגרענצונג אין די ווינטשן, וועלכע גיבן דעם אויסדרוק פון דעם קינדס סעקסועלן שטרעבן. דאָס קינד פאַרלאַנגט פון די דאָזיקע געליבטע פּערזאנען אַלע צערטלעכקייטן, וואָס זענען אים באקאנט, וויל זיי קישן, בערירן, באקוקן, איז נייגעריק צו זעען זייערע געניטאַליען און ביי צוזיין ביי זייערע אינטימע עקסקרעציע-אָפּריכטונגען. עס זאָגט-צו מיט דער מוטער אָדער פלעגערן חתונה צו האָבן, וואָס אַזוינס ס׳זאָל נישט מיינען אונטער דעם דאזיקן באַגריף, עס נעמט זיך אָן צו געבן דעם פאָטער אַ קינד א. א. וו. דירעקטע באַאָבאַכטונגען, ווי אויך די שפּעטערדיקע אנאַליטישע באַלייכטונג פון די רעשטן פון דער קינדהייט, לאָזן נישט איבער קיין ספק

---

1) אין דערדאזיקער פארקירצטער שילדערונג איז אויסגעקומען אפּצוזאגן זיך פון גאנצן מאטעריאל, זאגן, מיטאס, לעגענדן, מאראל-געשיכטע א.א.וו. כדי צו שטיצן זיך אויף דער דאזיקער קאנסטרוקציע.

אין דעם אומיטלבאַרן צוזאַמענפליסן פון צערטלעכע און אײַפערזיכטיקע געפילן און סעקסועלע כוונות און זיי ווייזן אונז אָן ווי גרונטלעך דאָס קינד מאַכט די געליבטע פערזאָן אַלס אָביעקט פון זיינע נאָך נישט-ריכטיק קאָנצענטרירטע סעקסועלע באַשטרעבונגען (זע: סעקסועלע טעאָריע).

די דאזיקע ערשטע ליבע-געשטאַלטונג פון קינד, וואָס ליגט-אונטער אין אַ טיפּישן אופן דעם עדיפּ-קאָמפּלעקס, פאַלט ארונטער, ווי באַקאַנט, אונטער אַ פאַרלייקענונג אינם אָנהייב פון לאַטענטן פעריאָד. דאָס, וואָס עס בלייבט נאָך אָט דער פאַרלייקענונג ווייזט זיך אונז אויס אַלס אַ ריין-צערטלעכע געפיל-געבונדנקייט, וואָס גילט די זעלבע פערזאָנען, אבער קען נישט באַצייכנט ווערן אַלס „סעקסועל”. דעם פסיכאָלאָג, וועלכער באַלייכט די טיפענישן פון גייסטיקן לעבן, איז נישט שווער אויפצווייזן, אַז אויך די סעקסועלע צוזאַמענבונדן פון די ערשטע קינדער-יאָרן עקזיסטירן נאָך, אבער זיי זענען פאַרשטויסן און אומבאַוווסטזיניק. ער גיט אונז דעם מוט צו באַהויפּטן, אַז אומעטום, ווו מיר באַגעגענען אַ צערטלעך געפיל, איז דאָס דער נאָכפאָלגער פון אַ פולקאָם „זינלעכן” אביעקט-צוזאַמענבונד צו דער באַטרעפנדער פערזאָן, אָדער איר פאָר-בילד, (Imago) ער קאָן אונז. — געוויס, אָן קיין באַזונדער אויספאָרשונג, — נישט באַווייזן צי עס עקזיסטירט נאָך אין געגעבענעם פאַל די פריערדיקע סעקסועלע נייגונגען אין אַ פאַרלייקנטן צושטאַנד, אָדער זיי זענען שוין פאַרצערט. נאָך בולטער צו זאָגן: עס איז פעסטבאַשטימט, אַז זי איז נאָך פאַראַן אַלס פאָרם און מאַכט מעגלעך און קאָן נאָך צו יעדער צייט ווערן אַקטיוו דורך רעגרעסיע; עס פרעגט זיך, און עס איז נישט שטענדיג לייכט צו אַנטשיידן, וועלכע פארם און ווירקזאַמקייט זי האָט נאָך אין דער איצטיקער צייט. מען מוז דאָ אין אַ גלייכער-מאָס אין אַכט נעמען צוויי קוועלן פון פעלערן; די סצילא פון דער אונטער

טעצונג ביי דעם פאַרבאָרגענעם אומבאַוווסטזיניק, און די כאַריבדע פון דער נייגונג צו מעסטן דאָס נאָרמאַלע דוקא מיט דער מאס פון דעם פּאַטאָלאָגישן.

דער פסיכאָלאָגיע, וועלכע קען נישט אָדער וויל נישט דורכדרינגען די טיפקייט פון דאָס אָפּגעלייגטע, פאַרלייקנטע, שטעלן זיך די דאָזיקע צערטלעכע געפיל-צוזאַמענבונדן יעדן פאַלס אַלס אויסדרוק פון שטערונגען, וואָס צילן נישט צום סעקסועלן, אפילו ווען זיי שטאַמען פון די זעלבע צוגעבונדנקייטן, וואָס האָבן אַ סעקסועלע באַפאַרבונג. 1)

מיר זענען באַרעכטיקט צו זאָגן, אַז די דאָזיקע שטרעבונגען זענען אָפּגעצייגט פון די דאָזיקע סעקסועלע צילן. ווע-אפילו עס איז שווער צו צופּאַסן די פאָדערונגען פון דער מע-טאַפּסיכאָלאָגיע צו אַזאַ שילדערונג, וועגן דער אָפּנייגונג פון ציל. איבעריקנס, היטן נאָך אויף די דאָזיקע ציל-געהאַמעוועטע נייגונגען אייניקע פון די אורשפּרינגלעכע סעקסועלע צילן; אויך דער צערטלעך נאָענטער, דער פריינט, דער פאַרערער זוכט די קערפּערלעכע נאָענטקייט און דעם אָנבליק פון דער פּערזאָן, וואָס ער ליבט „אין גייסט פון אַפּאָסטאָל פּאַול". אויב מיר ווילן, קענען מיר אין דער דאָזיקער אָפּנייגונג פון ציל אָנערקענען דעם אָנהייב פון סובלימירונג פון די סעקסועלע נייגונגען, אָדער נאָך ווייטער פאַרברייטערן די גרעניצן פון די לעצטע. די ציל-געהאַמעוועטע סעקסועלע נייגונגען האָבן אַ גרויסן פונקציאָנעלן פאָרטייל פאַר די נישט-געהאַמעוועטע, ווייל זיי זענען נישט פעיק צו קיין פולשטענדיקער באַפרידיקונג, זענען זיי צוגעפּאַסט צו שאַפן דויערהאַפטיקע צוזאַמענבונדן, בעת די דירעקטע סעקסועלע פאַרלירן זייער ענערגיע יעדעס מאל ביים באַפרידיקן זיך און זיי מוזן וואַרטן אויף באַנייונג דורך אויפסנייַ צונויפזאַמלען דעם סעקסועלן

---

1) די פייגטלעכע געפילן זענען געוויס א ביסל קאמפליצירטע אויס-געבויט;

אַביעקט. די געהאַמעוועטע נייגונגען זענען אין יעדער מאָס פעיק זיך אויכצוזמישן מיט די נישט-געהאמעוועמע, קענען זיך אין זיי צוריק פאַרוואַנדלען, פונקט אַזוי ווי זיי זענען פון זיי אַרויסגעוואַקסן. עס איז באקאַנט ווי לייכט עס אַנטוויקלען זיך פון געפילס-באַציונגען אויפן פריינטשאַפטלעכן אַרט, וואָס שטיצן זיך אייף אַנערקענונג און באַוואונדערונג, עראָטישע ווונטשן (דאָס מאָליער'שע (Embrasse-moi pour lamour du Grec) צווישן מייס-טער און שילערין, קינסטלער און אַנטציקטע צוהערער, באַזונ-דערס ביי פרויען. יאָ, די אַנטשטייונג פון אַזעלכע געפיל-צוזאַ-מענבונדן, וואָס האבן נישט צום ערשט קיין שום סעקסועלע פונות, גיט דירעקט אַ באַטרעטענעם וועג צו דער סעקסועלער אביעקט-וואַל.

אין זיין „Frömmigkeit des Grafen von Zinzendorf" האָט Pfister געוויזן אַ בולטן, געוויס נישט פאַריינצלטןביישפיל פון דעם, ווי-נאָענט עס איז, אַז אויך אינטענסיווע רעליגיעזע צוגעבונדטקייט פאַרוואַנדלט זיך אין אַ פלאַמעדיקע סעקסועלע אויפרעגונג. פון דער צווייטער זייט איז אויך די פאַרוואַנדלונג פון דירעקטע קורצלעבעדיקע סעקסועלע שטרעבונגען אין דויערנדיקער, בלויז צערטלעכער צוגעבונדנקייט פון עפעס זייער געוויינלעכעס, און די קאָנסאָלידירונג פון אַ חתונה, וואָס איז געשלאָסן געוואָרן פון אַ פאַרליבטער ליידנשאַפט, שטיצט זיך גרעסטנטיילס אויפן דאזיקן פראצעס.

עס וועט אונז, נאטירלעך, נישט פאַרוואונדערן צו הערן אַז די ציל-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען אַנטשטייען פון די דירעקט סעקסועלע, אויב דער דערגרייכונג פון די סעקסועלע צילן שטעלן זיך אַנטקעגן אינערלעכע אָדער אויסערלעכע שטע-רונגען. דאָס פארשטויסן די לאַטענצצייט איז אַן אינערלעכע — אָדער בעסער געזאָגט: אַזאַ אינערלעך-געוואָרענע שטערונג. ביים פאָטער פון דער אור-האָרדע האָבן מיר אָנגענומען, אַז ער צווינגט, צוליב זיין סעקסועלער אומטאָלעראַנץ, אַלע זין צו

אבסטינענץ, און שטופט זיי אַזוי ארום אין ציל-געהאַמעוועטע צוגעבונדנקייטן, בעת ער גופא באַהאַלט פאַר זיך דעם פרייען סעקסועלן געניס און ער אַליין בלייבט נישט געבונדן. אַלע צוגעבונדנקייטן, אויף וועלכע די מאַסע שטיצט זיך, געהערן צו דעם מין פון ציל-געהאמעוועטע נייגונגען. מיט דעם האָבן מיר זיך דערנענטערט צו דער באַטראַכטונג פון אַ נייער טעמע, וואָס באַהאַנדלט די באַציונג פון די דירעקטע סעקסואַל-נייגונגען צו דער מאַסע.

דורך דיביידע לעצטע באַמערקונגעז זענען מיר שוין צוגעגרייט צו דעם, אַז די דירעקטע סעקסועלע באשטרעבונגען זענען נישט גינסטיק פאַר דער מאַסע. הגם אויך אין דער אַנטוויקלונגס-געשיכטע פון דער פאַמיליע האָבן עקזיסטירט מאסן-באַציונגען פון דער סעקסועלער ליבע (די גרופּן-חתונה), אָבער וואָס באַדייטונגספולער ס'איז געוואָרן די געשלעכטלעכע ליבע פאַרן „איך”, אַלץ מער פארליבטקייט האָט זיך אַנטוויקלט, אַלץ עקשנותדיקער פאָדערט זי די באשרענקונג אויף צוויי פערזאנען וואָס זענען דורך דער נאַטור אָנגעצייכנט — una cumuno — געוואָרן פאַר דעם געניטאַל-ציל. די פאליגאמישע נייגונגען זענען אָנגעוויזן אויף דרויף זיך צובאפרידיקן מיט דעם פאָלגנדיקן טויש פון אָביעקט.

די ביידע פּערזאָנען, וואָס זענען אָנגעוויזן איינער אויפן אַנדערן פאַרן צוועק פון סעקסועלער באַפרידיקונג, דעמאנסטרירן קעגן דעם סטאַדע-אינסטינקט, מאַסע-געפילן, זוכנדיק איינזאַמקייט. וואָס פאַרליבטער זיי זענען, אַלץ פולקאמענער גענוגן זיי איינער פאַרן צווייטן. דאָס אָפּוואַרפן דעם איינפלוס פון דער מאַסע דריקט זיך אויס אַלס בושה-געפיל. די אויסערסט-העפטיקע געפילס-אויפרעגונגען פון דער אייפערזוכט ווערן גערופן, כדי צו שיצן די סעקסועלע אָביעקט-וואַל פון אַ היזק דורך דער צוגעבונדנקייט צו דער מאַסע. נאָר אויב דער צערטלעכער, דער פערזענלעכער פאַקטאָר פון דער ליבע-באַציונג טרעט אינגאַנצן צוריק פאַר דעם זינלעכן, ווערט מעגלעך דער ליבע-פאַרקום פון אַ פאַר-פאָלק אין דער קעגנוואַרט פון אַנדערע אדער גלייכצייטיקע

סעקסועלע אַקטן, אינערהאַלב אַ גרופּע ווי בעת אַן אָרגיע. מיט דעם איז אָ·ער געגעבן אַ רעגרעסיע צו אַ פרייען צושטאַנד פון געשלעכט-באַציונגען, בעת וועלכע די פאַרליבטקייט האָט נאָך נישט געשפּילט קיין ראָל, און די סעקסועלע אָביעקטן זענען גלייכווערטיק איינער דעם צווייטן, עטוואָס אין זין פון בערנאַרד שאָו׳ס גיפטיקע ווערטער: פאַרליבט זיין הייסט גען וואַלטיק איבערצושעצן דעם אונטערשיד צווישן איין פרוי און אַ צווייטער.

עס זענען פאַראַן אַסך סימנים, אַז די פאַרליבטקייט טרעט ערשט שפּעטער אַריין אין די סעקסועלע באַציונגען צווישן מאַן און ווייב, אַזוי אַז אויך די קעגנשאַפט צווישן געשלעכטלעכע ליבע און מאַסן-צוגעבונדנקייט איז ערשט אַ שפּעטערע אַנטוויקלונג.

אין גרויסע קינסטלעכע מאַסן, אין דער קירך און אין מיליטער, האָט די פרוי אַלס סעקסועלער אָביעקט נישט קיין אָרט. די ליבע-באַציונגען צווישן אַ מאַנספּערשוין און פרוי בלייבן מחוץ די דאָזיקע אָרגאַניזאַציעס. אפילו דאָרטן, ווו עס פאָרמירן זיך מאַסן, וואָס באַשטייען פון מאַנסלייט און פרויען, שפּילט נישט קיין שום ראָל די געשלעכטלעכע אונטערשיידונג. עס בלייבט כמעט ווי אַ פראַגע צי דער ליבידא, וואָס בינדט צונויף די מאַסע, טראָגט אַ האָמאָסעקסועלן אָדער העטעראָסעקסועלן כאַראַקטער, ווייל ער, דער ליבידא, איז נישט דיפערענצירט לויט די געשלעכטער און ער האָט גאָרנישט אין זינען די געניטאַלע אָרגאַניזאַציע פונם ליבידא.

די דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען היטן אויך אויף, ביז אַ געוויסער מאָס, די אינדיווידועלע טעטיקייט ביי אַ מענטש, וואָס ווערט געוויינלעך אויפגעלייזט אין דער מאַסע. דאָרט, ווו זיי פאַרשטאַרקן זיך אויסערגעוויינלעך, פאַרניכטן זיי יעדע מאַסן. די קאַטוילישע קירך האָט געהאַט וואָגיקע מאָטיוון, רעקאָמענדירנדיק די גלויביקע דאָס נישט-חתונה-האָבן, און אַרויפלייגנדיק אויף אירע הייליקע דינער דעם צעליבאַט, אָבער די פאַרליבטקייט איז אָפט אויך פאַר די גייסטלעכע

פֿאַרזאָגנען געוועזן אַ סטימול אַרויסצוטרעטן פֿון דער קירך. דעס־גלייכן לייזט די ליבע צו אַ פֿרוי אויף די צוגעבונדנקייט פֿון דער מאַסע צו דער ראַסע, די נאַציאָנאַלע ראַמען און די סאָציאַלע קלאַסן אָפּצוימונגען, און פֿירט אַדאַנק דעם וויכ־טיקע קולטורעלע אויפֿגאַבן. בלי ספק, אַז די האָמאָסעקסועלע ליבע פּאַסט זיך לייכטער צו די מאַסן-צוגעבונדנקייטן אָפּט־דאָרט, ווו זי באַווייזט זיך, ווי נישט-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען. דאָס איז אַ שטויגנענדער פֿאַקט, און אים צו דער־קלערן וואָלט אונז צו ווייט פֿאַרפֿירט.

די פּסיכאָלאָגישע אויספֿאָרשונג פֿון די פּסיכאָנעווראָזן האָט אונז דערוויזן, אַז מען דאַרף ה לטן זייערע סימפּטאָמען פֿאַר אַזעלכע, וואָס שטאַמען אָפּ פֿון די אַרויסגעשטויסענע, נאָך וועלכע זענען געבליבן אַקטועלע דורך די דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען. די דאָזיקע פֿאָרמול דאַרף מען דערגענצן: די סימפּטאָמען קענען זיך אויך באַווייזן אַלס אָפּשטאַמענדיקע פֿון ציל-געהאַמעוועטע שטרעבונגען ביי וועלכע די געהאַמעוועטקייט איז לגמרי נישט געלונגען, אָדער ביי וועלכע ס'איז פֿאַרגעקו־מען אַ צוריקקער צום אַרויסגעשטויסענעם ס קסועלן ציל.

די דאָזיקער מיט-שייכות אַנטשפּרעכט פּולקאָם דעם פֿאַקט, וואָס דער מענטש ווערט אונטערן איינפֿלוס פֿון נעווראָז אַסאָציאַל און ער רייסט זיך אָפּ פֿון די געוויינלעכע מאַסן. מען קען זאָגן, אַז דער נעווראָז, פּונקט ווי די פֿאַרליבטקייט, ווי קט פֿאַרניכטענד אויף דער מאַסע. דעריבער קען מען זען, אַז דאָרט, ווו ס'איז פֿאַ אַן אַ סטימול צו אַ מאַס -פֿאָרמירונג, טרעט אָפּ דער נעוורואַז אויפֿן לעצטן אָרט, און קען, לכל הפּחות, איינגאַנצן פֿאַרשווונדן ווערן אויף אַ געוויסער צייט. ס'זענען אפֿילו געמאַכט געוואָרן באַגרינדעטע פּרוּוון אַנצו־ווענדן די דאָזיקע נישט צוגעפּאַסטקייט פֿון נעוורואַז און דער מאַסע וו י טעראַפּעטיש מיטל. אפֿילו דער, וואָס באַדויערט נישט דאָס פֿאַרשווונדן ווערן פֿון רעליגיעזע אילוזיעס אין דער היינטצייטיקער קולטור-וועלט, איז מודה, אַז זיי זענען געווען אַ שטאַרקע שוץ בעת דער נעוורואַזישער געפֿאַר פֿאַר מענטשן,

וואָס די האָבן צוזאַמענגעבונדן. ס'איז נישט שווער צו זעען אין די אַלע צוגעבונדנקייטן די מיסטיש רעליגיעזע אָדער פי-לאָזאָפיש-מיסטישע סעקטעס און געמיינדעס אַן אויסדרוק פון פסיידא היילונג פון פאַרשידענע נעוראָזן. דאָס אַלץ איז פאַר-בונדן מיט דער סתירה אין די דירעקטע און ציל-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען.

דער נעוראָטיקער איז אָנגעוויזן אויף זיך אַליין, ער מוז זיך מיט זיינע סימפּטאָמען אַליין פאַרטרעטן די ריזיקע מאַסן פון וועלכע ער איז אויסגעשלאָסן, ער באַשאַפט זיך זיין אייגן פאַנטאַסטיש וועלטל, און זיין, פון וועג רעדנדיקן סיסטעם זיין אייגענע רעליגיע, זיין אייגן סיסטעם. און אַזוי אַרום חזרט ער איבער די אינסטיטוציעס פון דער מענטשהייט אין אַ פאַר-קריפּלטער פאָרם, וואָס איז אַ באַווייז פונם שטאַרקן אַנטייל פון די דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען. 1)

ד. צום סוף וועלן מיר געבן אַן אָפּשאַצונג, אַרויסגייענ-דיק פון דער ליבידא-טעאָריע, פון יענע צושטאַנדן, וואָס מיר האָבן שטודירט: פאַרליבטקייט, היפּנאָז, מאַסע און נעוראָז.

די פאַרליבטקייט שטיצט זיך אויף דער גלייכצייַ-טיקער עקזיסטענץ פון דירעקטע און ציל-געהאַמעוועטע סעקסו-עלע שטרעבונגען, דערביי ווערט דעם אָביעקט אַוועקגעגעבן אַ טייל פונם נאַרציסטישן „איך" ליבידא, בעת דער פאַרליבט-קייט עקזיסטירט נאָר דער „איך" און דער אָביעקט:

דער היפּנאָז צעטיילט מיט דער פאַרליבטקייט די באַ-גרענצונג פון די צוויי פּערזאָנען, ער שטיצט זיך אָבער אויס-שליסלעך אויף ציל-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען און שטעלט דעם אָביעקט אויפן אָרט פון „איך" אידעאַל.

די מאַסע פאַרפילט דעם דאָזיקן פּראָצעס; זי פאַלט צונויף מיטן היפּנאָז און כאַראַקטער פון די איר צוזאַ-

1) זע, „טאָטעם און טאַבו" 2-טע קאַפּיטל.

מענבונדנדיקע נייגונגען און אינם פאַרבייט פונם „איך" אידעאַל דורכן אָביעקט, אָבער ביי איר פאַרייניקט זיך די אידענטיפיצירונג מיט אַנדערע אינדיווידואומען, וואָס איז, געוויס, אורשפּרינגלעך געווען מעגלעך אַדאַנק דער זעלבער באַציונג צום אָביעקט.

די ביידע צושטאַנדן, סיי דער היפּנאָז, סיי די מאַסע, זענען ירושה־אָפּזאַצן פון דער פילאָגענעזע פונם מענטשלעכן ליבידאָ; דער היפּנאָז — ווי אַ פאַרנייגונג די מאַסע חוץ דעם ווי אַ דירעקטע איבערגעלעבטע זאַך. דער פאַרבייט פון דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען אין ציל־געהאַמעוועטע, ווירקט אין ביידע פאַלן אויף דער אָפּזונדערונג פונם „איך" און „איך" אידעאַל; דער יסוד איז שוין געלייגט געוואָרן בעת דער פאַרליבטקייט.

דער נעווראאָז טרעט אַרויס פון דער ריי. ער שטיצט זיך אויך אויף דער אייגנאַרטיקייט פון דער אַנטוויקלונג פונם מענטשלעכן ליבידאָ, אויף דעם איבערגערופּענעם, איבערן לאַטענסן פעריאָד, צווייפאַכיקן יסוד פון דער דירעקטער סעקסועלער פונקציע.

(זע: טעאָריע פון געשלעכטלעכער נייגונג)

אין דער הינזיכט טיילט ער מיטן היפּנאָז און דער מאַסע דעם כאַראַקטער פון דער רעגרעסיע וואָס די פאַרליבטקייט מיידט אויס. ער קומט שטענדיק אָן אין די פאַלן, ווו ס'איז נישט פולקאָם געלונגען דער איבערגאַנג פון דירעקטע צו ציל־געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען; ער איז דער אויסדרוק פונם קאָנפליקט צווישן די איינגעזאַפּטע אינעם „איך" נייגונגען, וואָס האָבן אַדורכגעמאַכט אַזאַ אַנטוויקלונג, און אַ טייל פון די נייגונגען וואָס שטרעבן פון דער אַרויסגעשטויסענער אומבאַוווסטזיניקער ספער צו זייער דירעקטער באַפרידיקונג (פּונקט ווי אַנדערע פולשטענדיק אַדורכגעשטויסענע נייגונגען). לויטן אינהאַלט איז דער נעווראָז אויסערגעוויינלעך רייך, ווייל ער נעמט אַרום אַלע מעגלעכע באַציונגען צווישן „איך" און אָביעקט. סין די, אין וועלכע דער אביעקט היט

זיך אויף, סיי יענע, אין וועלכע מען זאָגט זיך אָפּ פון אים אָדער אין וועלכע דער „איך" איז אַליין דער אָביעקט; דאָ אַהער געהערן אויך די קאָנפליקט-באַציונגען צווישן „איך" און „איך" אידעאַל.

— סוף —

תיקון-טעות

זייט	שורה	אַנשטאָט	דאַרף זיין
19	28	zetualterie	sexualtheorie
25	21		אַ פּונקט נאָך שילדערונגען.
34	9	אורפּענאַנון	אורפּענאָמען
35	Christopoarus אין דער זעקסטער שורה, דאַרף זיין אין סוף פון דער 5-טער		
37	אין דער באַמערקונג דאַרף זיין: נישט .p.u נאָר .für נישט Pofister נאָר Pfister		
38	30		פעלט „אין" נאָך איידער
41	10	יסוד	יחיד
86	3	פלייטן	פליכטן
„	5	דער דאָזיקער	די דאָזיקע
„	„	נויטווענדיקפר	נויטווענדיקער
„	„	„כ'ער" און „מיר" שטייען אין אַ פאַרקערטן סדר.	
87	5	גאאד	גראד
88	3	דערפאָלג	רעזולטאַט

אַט וואָס דאָס גאַנצע גייסטיקע אייראָפּא זאָגט וועגן

פּראָפ. זיגמונד פרויד

און זיין בוך

די פסיכאָלאָגיע פון די מאַסן און דער אַנאַליז פון מענטשלעכן „איך".

ווער איז פּראָפ. זיגמונד פרויד?

אויפן געביט פון דער מענטשלעכער נשמה-פאָרשונג אין אונזער צייט איז פּראָפ. זיגמונד פרויד איינער פון אירע גרעסטע פאָרשטייער. זיין געניאַלע העכסט אייגנאַרטיקע טעאָריע, דער אַזוי גערופענער „פרוידיאַניזם", האָט אויפגעעפנט וועגן צו דערקענטניש פון דער מענטשלעכער נשמה, וועלכע זענען ביזן היינטיקן טאָג געווען פאַרהוילן אין די טונקלסטע טומאַנען פון דער נישטבאַגרייפבאַרקייט.

דער „פריידיאַניזם" האָט דערמעגלעכט דעם אַנאַליז פון פסיכאָלאָגישן „זייך" וואָס שייך דעם קוים שפּורהאַפטע רעגונג ביז צו דער גרעסטער העראָישער אָנשטרענגונג ביים יחיד ווי ביי די מאַסן.

עס איז נישט פאַראַן קיין איין קולטור-שפּראַך, וועמעס ליטעראַטור זאָל שוין נישט האָבן פאַראייגנט אין זיך די העכסט וויכטיקע ווערק פון דעם דאָזיקן גרויסן געלערטן.

מיר מיט אונזער אויסגאַבע קומען צום ערשטן מאָל אין יידישן מיט איינס פון זיינע אינטערעסאַנטסטע אָפּהאַנדלונגען וועגן „מאַסע" און „איך" און זייער קעגנזייטיקע באַציונגען. דאָס בוך קען נישט בלייבן אומבאַמערקט פאַר קיין שום דענקנדיקן מענטש.

דאָס בוך איז איבערגעזעצט פונם אָרגינאַל, פון דער לעצטער דייטשער אויסגאַבע דורך ש. לערמאַן.

פרייז 3.50 גילדן.

ISBN:0-657-05031-8